

KUIFJE

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

NEGENSE JAARGANG

PRIJS : 6 Frs - IN NEDERLAND 40 Cts

5

MERMOS

DE MAN DIE ZICH NIET GEWONNEN GAF

EEN WAAR VERHAAL GETEKEND DOOR TED LAROCHE - TEKST VAN Y. DUVAL

1928.

De burgerlijke luchtvaart stond nog in haar kinderschoenen. Een Franse luchtvaartmaatschappij, die zich tot doel had gesteld de post veilig en snel over de Oceaan en over de woestijnen te brengen, zocht haar net uit te bouwen over Zuid-Amerika. Enkele pioniers stegen daarom iedere dag op om nieuwe wegen te zoeken.

Op zekere dag in het kantoor van de maatschappij te Santiago de Chile...

Hebben jullie al gezien dat we steeds een grote omweg maken om van Chili naar Argentinië te vliegen?

Als we de Andes 100 km. meer naar het Noorden zouden oversteken, zouden we veel tijd winnen. Wat denk jij er over, Mermoz?

Ja, maar daar zijn er toppen van 7.000 meter! Met onze « Latécoère » kunnen we slechts een hoogte van 4.200 meter halen... Misschien bestaat de mogelijkheid tussen twee toppen in te vliegen!

Enkele weken later stijgt Mermoz met zijn trouwe boordmekaniker, Collenot, op in een « Laté 28 » (1). Ze zullen trachten een bres te vinden in die hoge sneeuwwand van de Cordillera de los Andes.

(1) Vliegtuig van Frans fabrikaat dat de transport van de post verzekerde.

De hoogtemeter doet het niet meer. We draaien hier reeds een half uur rond!

Daar komt er een wind uit het Westen opzetten. Misschien is het een neergaande luchtstroom en geraken we zo in de gang, links van het toestel...

We zijn er, Collenot! We gaan door de gang...

Doch na enkele ogenblikken...

Wat? Wat is dat?

Ik kan het toestel niet meer oprichten... We worden letterlijk naar de grond toe gezogen... Hou je vast, ouwe jongen, we vallen!

Niets gebroken, Collenot?

Neen, maar ons vliegtuig...

Nog een mirakel dat we niet in die ravijn terecht gekomen zijn!

Het toestel is ernstig beschadigd. Het is onmogelijk daarmee naar onze basis terug te keren!

We hebben geen radio! Ik denk dat er maar één ding te doen staat, en dat is te voet de weg afleggen die we vandaag gevlogen hebben!

Dat zal ons enkele uren kosten, meen ik, maar ik hou van een flinke wandeling!

De thermometer wijst vijftien onder nul, geen eten en geen bontjassen om ons tegen die koude te beschermen. Dat kan prettig worden!

We hebben ook geen koorden en ik vraag me af hoe we die steile ijshellingen afdalen?

Na een uur zwoegen zijn de twee vrienden slechts vijfhonderd meter gevorderd...

Ik kan niet meer! Aan dit tempo gaat het ons ongeveer drie maanden kosten vooraleer we de basis bereiken! Laat me maar hier. Ga jij alleen voort. Ik hoop dat je er geraakt!

Neen, vriend, we keren terug naar ons toestel en trachten het te herstellen. Het is nog altijd beter neer te storten dan in dit godverlaten oord om te komen van koude en honger!

Mermoz en Collenot bereiken hun toestel...

Eerst en vooral moeten we onze machine lichter maken. We gooien dus de zetels, de tweede stuurhandle en de lege benzinereservoirs overboord.

's Nachts daalt de temperatuur tot 20° onder nul. De twee vrienden zijn in de kajuit gekropen om een beetje beschutting te vinden tegen de blizzard. Ze warmen nu en dan de handen aan het kleine vlammetje van hun vuurslag...

's Morgens gaan ze moedig aan het werk en hopen hun toestel te kunnen opknappen...

We moeten het gewicht nog verminderen! Daar gaat de benzine! We nemen slechts voorraad mee voor een uur vlucht... Wat er daarna gebeurd zullen we wel zien!

Een tweede nacht daalt neer over de bergen...

Ik heb nog één sigaret... We zullen ieder de helft oproken... het stilt de honger voor een tijdje...

De derde dag verdubbelen de twee vrienden hun inspanningen alhoewel ze erg verzwakt zijn en de koude en de honger zich nog meer doen gevoelen...

Nu nog de lekken in de buizen herstellen maar ik heb geen lasgerief... Ik zal er stukken leer van m'n jas opleven!

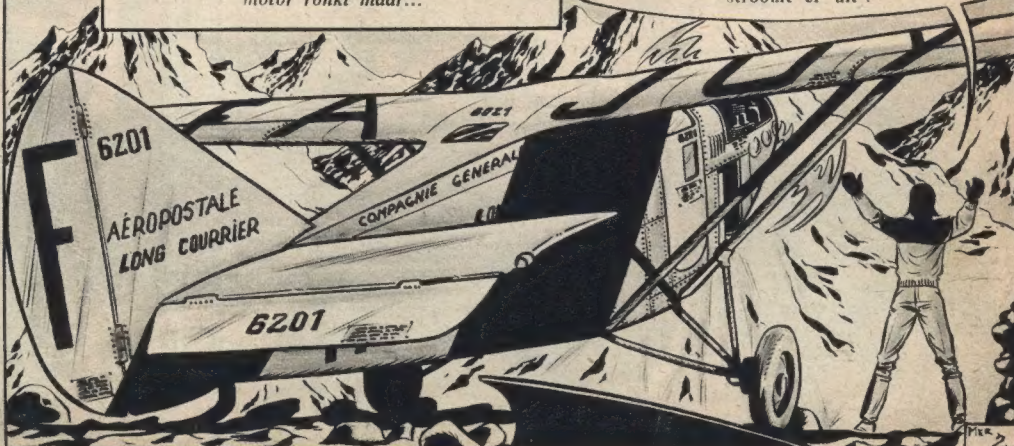
Na vier uur geduldige arbeid...

Ik geloof dat het in orde is. We moeten proberen de motor aan gang te brengen...

Mermoz neemt plaats in de stuurzetel. De motor ronkt maar...

Jean! Mermoz! Stop! Leg de motor stil... De radiator is gesprongen en het water stroomt er uit!

Drie dagen werk voor niets ! Wat gaan we nu aanvangen ?

Nog eens herstellen. Wie weet lukt het ditmaal !

Collenot, jij bent een pracht-kereel ! Als ik jou niet had, zou ik het lang opgegeven hebben !

Met kleefstof, touwtjes, kleren, afval en wat weet-ik-al slaagt de handige, geduldige werktuigkundige er in de lekken in de radiator te herstellen...

Ik geloof dat het zal houden !

Prachtig ! Het grootste werk blijft nog te doen... we kunnen niet opstijgen in die enge gang. We moeten die twee duizend vijfhonderd kilo tegen de helling omhoog sleuren opdat het vliegtuig vandaar zou kunnen opstijgen...

Een hele dag werken de piloten om de startbaan vrij te maken van steen- en ijsblokken waartegen het toestel zou kunnen kantelen...

Dan zetten ze de motor aan gang en krijgen het toestel een halve kilometer op de helling. Dat kost acht uren arbeid.

Daar wacht hen een nieuwe teleurstelling...

Ten gevolge van de koude zijn de waterbuizen opnieuw gesprongen en moeten we nog eens herbeginnen !

Het wordt al donker... We zullen eerst gaan rusten en het morgen opnieuw proberen indien we dan nog niet bevroren zijn...

De volgende morgen, terwijl Collenot nogmaals al zijn handigheid aan de dag legt om de radiator op te lapen, herkent Jean Mermoz de omgeving. Het zal een karwei zijn al die pieken en punten te ontwijken en veilig in de lucht te geraken...

Ik ben haast klaar ! Heb jij een kijkje genomen ? Zal je kunnen opstijgen ?

Ja, maar dat wordt een echte « steeple » ! Vooral eer we de hoogte in kunnen moet ons toestel over twee kloven die zes à tien meter breed zijn !

Tegen de middag is Collenot klaar. De motor wordt aangezet, de schroef draait... De twee vrienden zetten alles op het spel om toch maar uit de hel te geraken...

Het schijnt te houden !

Trek de kabels weg en klim vlug aan boord !

Hou je goed vast, m'n beste, want we gaan rare toeren beleven !

Het geronk van de motor weerkaatst honderdvoudig tegen de steile bergwanden. Met schokken en stoten rijdt het toestel over de helling...

... en geraakt heelhuids over de eerste kloof...

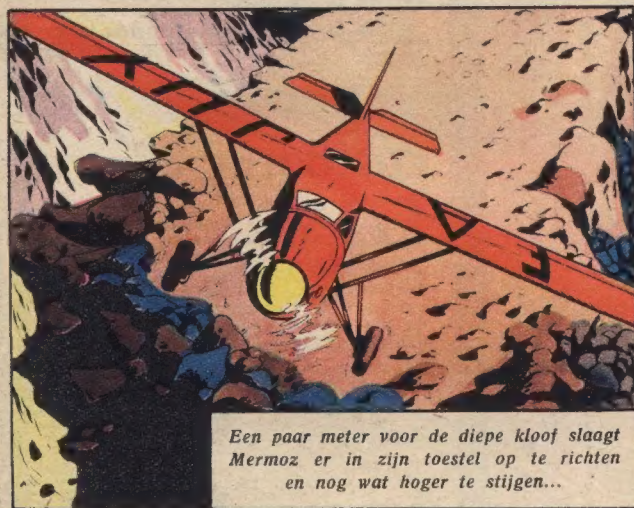
Bravo, Jean!

Daar is de tweede hindernis!

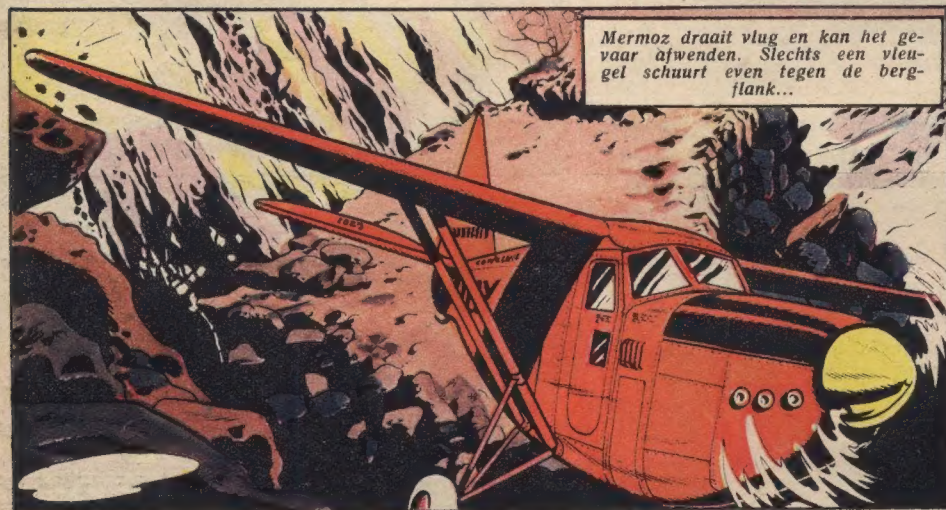
Jean Mermoz krijgt z'n toestel ook over de tweede kloof heen...

Nu hoop ik maar dat we wat hoogte krijgen, want ginder is alweer een afgrond...

Een paar meter voor de diepe kloof slaagt Mermoz er in zijn toestel op te richten en nog wat hoger te stijgen...

Doch, vlak voor de neus van de «Laté 28» rijst een steile rots op die de vallei als het ware afsluit...

Mermoz draait vlug en kan het gevaar afwenden. Slechts een vleugel schuurt even tegen de bergflank...

Gered! We zijn gered, Jean! Ik kan het haast niet geloven...

Ja, we zijn gered. Nu moeten we slechts deze gang volgen. We zullen vlug in de vlakte zijn...

Plotseling een abnormaal gerucht...

Hoor je dat?... Het water... het water vloeit naar alle kanten weg!

De buizen zijn nog een keer gesprongen. Maar dat geeft niet! We zijn thans op een hoogte van 4.000 meter dus dalen we in zweefvlucht naar de vlakte af... We zullen er geraken!

Twintig minuten later landt het toestel op het vliegveld van Copiapo, tot grote verrassing en blijdschap van alle vrienden piloten die de helden hartelijk feliciteren...

we hebben angst uitgestaan, jongens! Jullie hebben pech gehad?

Ja, maar Collenot wist iedere averij te herstellen en dank zij hem staan we beiden levend voor jullie!

EINDE

GEHEIME BOODSCHAP

AAN DE LEDEN VAN DE CLUB

BEN je lid van de Kuifje's Club? Zo ja, neem dan gauw je rooster voor het ontcijferen van de geheime boodschappen, want ik heb hier een mededeling die ik eerst aan mijn beste vrienden wil doen.

G O E Z E N A Z L E
 G V U N E T R N E I
 W T O B T V I IJ E N
 E N S E F N K V U T
 A A I A F V N E L J
 E R L E E R S Z P S
 R A C L H N I IJ L W
 L S - E - E V E K N
 U D R R E A P I A E
 E F N J W R E G A O

Ben je nog geen lid, aarzel dan niet langer je te laten inschrijven. In onze vorige nummers werden onze inschrijvingsvoorwaarden herhaaldelijk gepubliceerd.

Mijn beste groeten,

Kuifje

VRAAG NIET NAAR
 « EEN » BESCHUIT
 DOCH VRAAG
 NAAR

Heudebert!

DE ENIGE
 BESCHUIT MET
 KUIFJE'S
 BON S

... Ze is de fijnste!
 ... Ze is licht verteerbaar!
 Vraag slechts: HEUDEBERT.

EEN GOEDE RAAD!

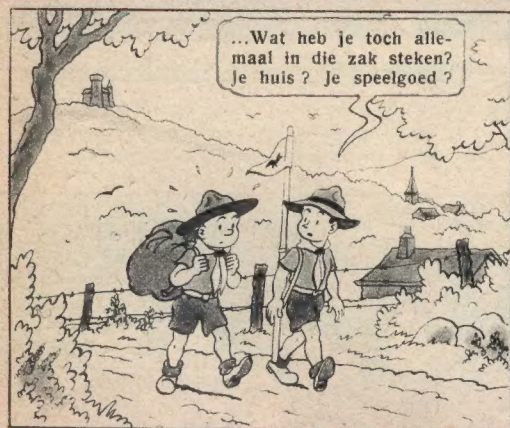
LOOP niet wanneer je de straat oversteekt! Steek de straat met je gewone stap over en dit in rechte hoek met de stoep, NOOIT SCHUIN en slenter niet! Waarom? Dat is heel makkelijk om verstaan: steek je schuin over is de afstand, die je over de steenweg aflegt, groter, en stel je je aan meer gevaren bloot!

HET IS EEN RAAD VAN TOURING - WEGENHULP

Weet je dat de motocyclisten van TOURING WEGENHULP, sedert de oprichting van deze organisatie, in April 1948, samen een afstand van 18.123.279 km. hebben afgelegd of eventjes 455 maal om de aarde! Daarvan sta je verbaasd te kijken, niet?

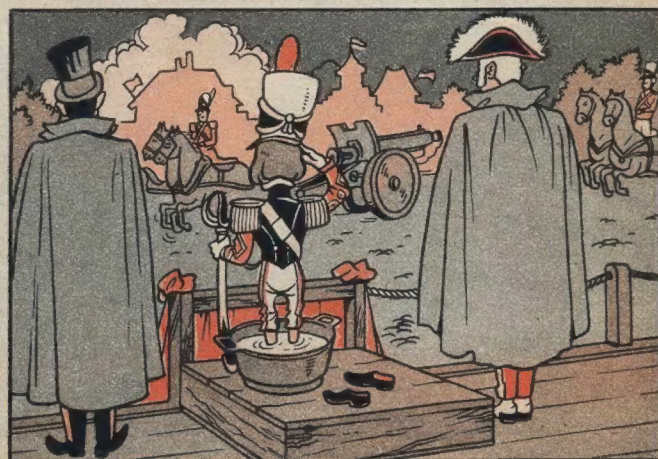
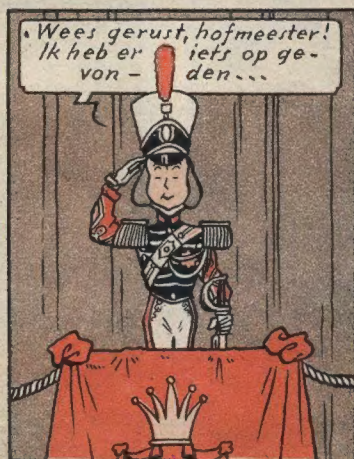
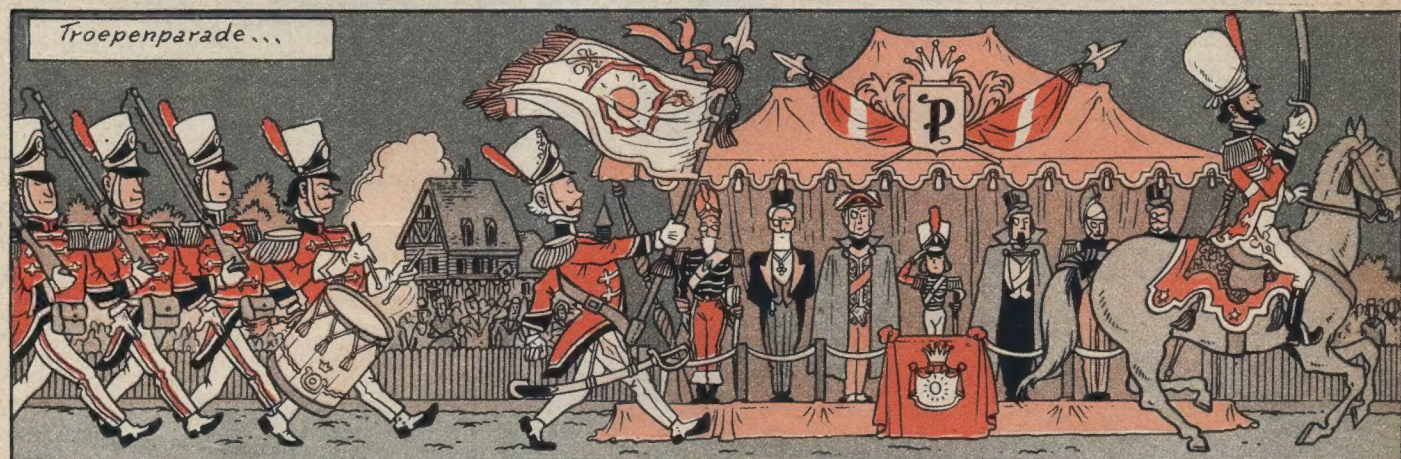
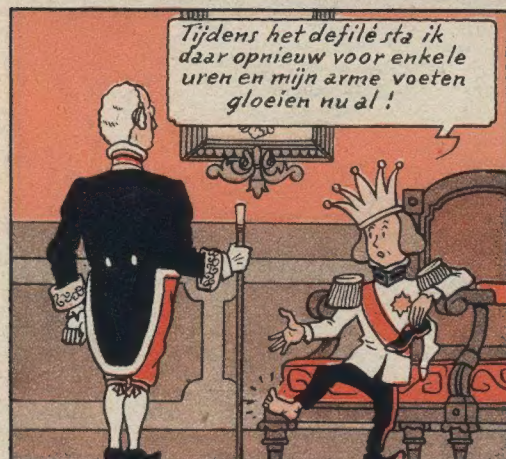
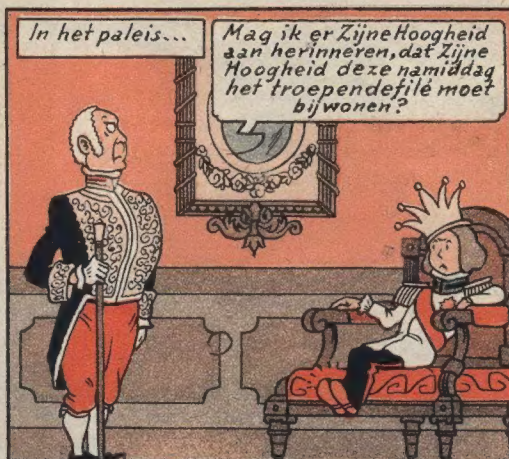
GRENADIER VICTORIA VERTELT...

DE PADVINDER WIST HET BETER

't Prinske

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

WANG SEN EN DE STROOM

WANG SEN kon zich zijn ouders niet anders voorstellen dan diep gebogen over een gele akker, die ze met veel moeite veroverd hadden op de brousse die eertijds de grote Chinese vlakke bedekte. Indien de regen niet alles verrotte in de grond en de zon de jonge planten niet verschroeide, dan konden ze wat boekweit, gerst en sojabonen oogsten. Maar dan stonden de belastingontvangers voor de deur om een deel van de oogst op te eisen voor de graanzolders van de Staat. Wat er daarna nog overbleef, was net genoeg om niet van honger te sterven in het winterseizoen.

Tijdens die lange maanden, herstelden de mannen hun huisjes en primitieve landbouwwerktuigen, terwijl de vrouwen schoenen vlochten uit stro, of grof linnen weefden voor de kleren van heel het gezin. De dagen waren lang, koud en droevig en men wachtte op de lente en het hard labuur op het veld als op een bevrijding.

In ieder seizoen was er echter één hoofdbekommernis: de stroom. De stroom was een weldaad maar ook een verschrikking. Men putte het water van de stroom om het in de lange, smalle grachten, die dwars door het veld liepen, te gieten en de stenige bodem een beetje vruchtbaarder te maken. Maar het gele water van de stroom lag hoger dan de vlakke, en de dijken moesten voortdurend verstevigd worden. Regende het te lang of smolten er grote massa's sneeuw en ijs, dan zwol de stroom angstwekkend snel en spoelde zijn dijken weg...

HET was lente en zomer geworden en over drie of vier weken zou men kunnen oogsten. Die oogst beloofde trouwens heel veel. Nog nooit hadden de boeren uit die streek zulke prachtige, zware aren gezien en iedere morgen ging de familie Wang processiegewijs naar het veld om het te bewonderen.

Op een snikhete nacht van de maand Augustus, toen Wang Sen zich op z'n rieten mat keerde en draaide en de slaap niet vatten kon, hoorde hij hoefgetrappel. Stil gleed hij naar buiten en zag een groep ruiters grijs van het stof. Hun paarden waren afgejakkerd, mager en met zweet bedekt. Een ruiter, hij scheen de aanvoerder van de groep, riep Wang Sen toe:

— De Tartaren zitten ons op de hielen! Drie dagen geleden zijn ze de grens overgestoken en hebben vele Chinese soldaten en boeren gedood! Wij konden als bij wonder ontsnappen. De Tartaren rijden zeer snel. Morgen staan ze voor Pen Sing en over drie dagen voor de poorten van de hoofdstad!

Wang Sen wou hen nog iets vragen, doch de ruiters waren reeds in de nacht verdwenen.

De Tartaarse 'Horden! Wang Sen wist wat dit betekende. Enkele grijsaards van het dorp hadden in hun jeugd een invasie van de Tartaren meegemaakt en ze hadden hem verteld hoe hun huisjes in de vlammen waren opgegaan, hoe ze de oogst vernield en de boeren gedood hadden.

Wang Sen wakte zijn ouders, broers en zusjes:

— Vlucht! Sta op! De Tartaren komen!

De levensmiddelen, de paar huisdieren en enkele dingen waaraan ze hielden werden op een kar geladen. De kleinsten werden er boven op gezet, de ossen ingespannen en voort ging het.

Rij naar het Zuiden tot aan de weg van de heuvels, zei Wang Sen. Over een uur kunnen jullie daar zijn. Ik spring te paard en ga alle mensen van het dorp verwittigen. Niemand mag hier blijven. Dan kom ik ook!

De jongen nam afscheid van zijn familie, besteeg een Mongools veulen, z'n beste vriend, en reed van huis tot huis.

— De Tartaren komen! Naar het Zuiden!

den! Vlucht naar de heuvels! riep hij de boeren toe.

TOEN iedereen zich klaar maakte om te vluchten, keerde Wang Sen naar z'n klein, ouderlijk huis terug. Het was leeg en verlaten. Er hing een diepe stilte over het land en hij hoorde hoe de nachtwind langs de rijpe graanhalmen streelde. Wang Sen dacht nog slechts aan wat de ruiter hem gezegd had: «De Tartaren zullen de keizerlijke stad innemen, ze zullen de Chinese oogst onder de hoeven van hun paarden vertrappen, de jost die ieder Chinese boer zoveel moeite, zoveel zweet had gekost. En plotseling nam hij een besluit. Hij greep een houweel en tilde een zak poeder, die diende voor het traditionele vuurwerk ter ere van de lentegodin, op de rug en reed met zijn pony naar de oever van de grote stroom. Hij zocht een geschikte plek, hakte een put met zijn houweel en schudde daarin het poeder. Dan stak hij er een lange lont in, trapte met de voet een dikke laag aarde over het poeder. Wang Sen draaide zich om en staarde een ogenblik naar zijn huisje en de akkers die hij nooit meer zou terugzien dan stak hij het vuur aan de lont...

Terwijl de lont kronkelde in de vlam, sprong Wang Sen op z'n klein paard en galoppeerde naar het Zuiden toe.

Enkele seconden later reet een ontplofing de dijk open en het water vloeide over de vlakke. In het begin was het niet meer dan een smal lint water dat z'n weg zocht, maar het zwol aan, de bres werd groter en dieper en het werd een geweldige stroom die z'n golven en z'n slijk over duizenden hectaren land spoelde.

Het Mongools veulen van Wang Sen draafde nog steeds moedig, maar de voorsprong die het had op het water werd langzaam kleiner en de jongen hoorde met schrik hoe het dofse ruisen van de vloed, die bomen en hutten meesleurde, steeds dichterbij kwam.

De jongen keerde even het hoofd om. Onder de maan blonk het uitgestrekte, gele, bruisende meer. Weldra spatte het water tegen de poten van het paardje en kon het nog slechts moeizaam voortkomen in het dikke, gele slib. Wang Sen sloot de ogen en murmelde:

— Het is gedaan met ons. We zullen alle twee verdrinken in de vloed!

Maar het paardje stapte dapper door en ze bereikten weldra de eerste heuvelrij van het Zuiden. Wang Sen jubelde van blijdschap want ze waren gered.

TOEN het dag werd vond Wang Sen zijn ouders, broers, zusjes en vrienden terug. Ze hadden in de bergen een kamp opgeslagen en wachtten geduldig tot de aarde en de zon het water hadden opgeslorpt. Dan zouden ze terugkeren naar hun dorpje en een nieuw huis bouwen. Het duurde niet lang of iedereen wist dat, dank zij de overstroming, de Tartaarse Horden de Chinese hoofdstad niet hadden kunnen bereiken, dat een deel van hun leger verdrinken, en de rest gevlucht was.

Zodra het water teruggetrokken was, keerden de boeren weer naar de vlakke. Ze spitten, ploegden en zaaiden met de hardnekkigheid die de boeren van alle tijden en van alle landen kenmerkt. Dan kwam de oogst en de arme Chinese boeren stelden vast dat die rijker was dan ooit te voren en het gele slib van de stroom, hun akkers vruchtbaar had gemaakt.

Het is de god van de stroom, zegden ze, die uit z'n bedding kwam om de Tartaren tegen te houden en van deze gelegenheid gebruik maakte om onze velden vruchtbaarheid te schenken.

Wang Sen heeft nooit aan iemand gezegd wat hij deed om te voorkomen, dat de Tartaren de akkers zouden vertrappen waarop zijn voorouders zich reeds eeuwen krom werkten.

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

CHARLIE CHAPLIN EN ZIJN SPAARBOEKJE

NADAT Chaplin 35 filmën gedraaid had — één per week — liep zijn contract ten einde en kreeg hij nieuw werk bij een concurrent van zijn eerste manager. Deze bood hem 1.000 dollar per week, een fabelachtig bedrag voor die tijd. Toch wilde Chaplin het contract slechts ondertekenen nadat men hem 1.075 dollar per week had beloofd. Wanneer eindelijk alles in kannen en kruiken was, vroeg de directeur hem waarom hij er op stond dat eigenaardig bedrag, 1.075 dolar, te ontvangen?

— Dat is nogal eenvoudig, lachte Chaplin, ik heb per week 75 dollar nodig om van te leven. De rest gaat op mijn spaarboekje!

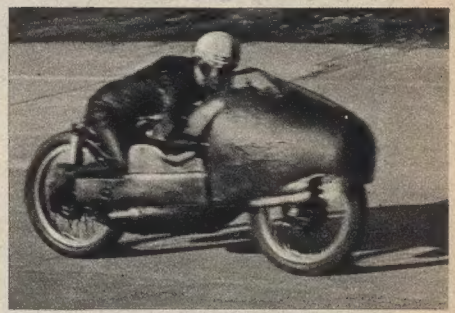

DE elektrische treinen maakten op een Parijse tentoonstelling voor modelisten de bewondering gaande van groot en klein. Hier zie je dan een spoorweg en, in de handpalm van z'n constructeur, een elektrische motor die niet groter is dan een luciferdootje. Het kostte duizend uren arbeid om dit klein wonder in elkaar te steken.

EEN MENS VAN GOEDE WIL

IN Texas meldde er zich in de Kerstweek van het afgelopen jaar, een man op het groot postkantoor van Texas en vroeg aan de bediende of er Kerstkaarten zonder postzegel in de bus waren geworpen.

— Ongetwijfeld, zo antwoordde de bediende, die zo hoffelijk was toe te lichten dat dit postkantoor reeds ongeveer tweehonderd niet gefrankeerde kaarten had ingehouden.

Dit is Raymonda Amm, de Britse motocyclist die met een Norton 500 de snelheid van 234,022 km. per uur haalde; de grootste snelheid ooit met een motorfiets verwezenlijkt!

Toen haalde de bezoeker een briefje van vijf dollar uit z'n zak en zei: «Dit zal wel volstaan om de frankering van die kerstkaarten te dekken.»

De postbediende keek natuurlijk erg verrast. De barmhartige Samaritaan, die onbekend wenste te blijven zei: «Dit is een wijze, die zo goed is als een andere, om op Kerstmis enkele mensen gelukkig te maken.»

EEN AUTO RIJDT ZONDER BENZINE

DE K.L.M. beschikt in zijn wagenpark bij wijze van proefneming over een nieuwe personenwagen, waarin de benzinetank, de benzinepomp en de carburator ontbreken. Toch kan deze wagen een dikke 400 km. rijden, maar... moet dan weer terug naar zijn basis Schiphol om bij te tanken.

De wagen rijdt namelijk op propaan, een gas, dat in de Verenigde Staten reeds op grote schaal voor het voeden van automotoren wordt gebruikt (L.P.G. Liquefied Petroleum Gas).

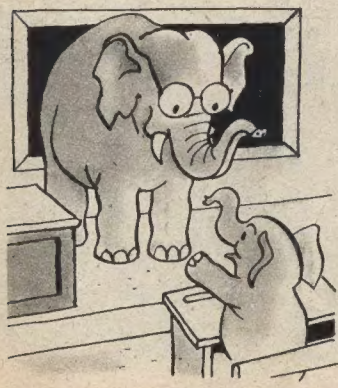
De K.L.M. is de eerste maatschappij in Nederland en eveneens de enige in Europa, welke een personenauto op deze merkwaardige brandstof heeft rijden. Propaan is goedkoper dan benzine, bevat geen tetraethyl lood, dat de motor doet vervuilen; het is een droog gas en mist dus de nadelen verbonden aan vloeibare brandstof. De uitlaatgassen zijn niet giftig.

OLIFANTEN OP SCHOOL

KONGO heeft een «olifantenschool», de enige trouwens in gans Afrika. Deze school is gevestigd te Gangala-na-Bodio, aan de zuidelijke grens van het nationaal park van de Garamba. De olifantenhoeve — het africhtingsstation — werd gesticht in Januari 1900. De idee om ook in Centraal-Afrika, bij land- en bosbouw gebruik te maken van afgerichte olifanten ging het van koning Leopold II, die reeds in 1879 met de Engelsman Carter een poging had gedaan om afgerichte olifanten naar Kongo over te brengen uit Azië, waar men reeds sedert de vroegste oudheid olifanten in gebruik had. Deze eerste poging mislukte evenwel, want van de vier olifanten die Bombay verlieten, bereikte er slechts één het Tanganyika-meer, waar hij kort nadien stierf. Twintig jaar later werd een tweede poging ondernomen, ditmaal

onder leiding van commandant Laplume, die met enkele Kongolese soldaten een paar Afrikaanse olifanten ving om ze af te richten en economisch nuttig werk te laten verrichten. Sedertdien werden deze inspanningen regelmatig voortgezet — met goed gevolg trouwens.

Door een bijzondere jachtmethode weten de Azande-jagers jonge olifanten te vangen. De aldus gevangen jonge olifanten worden daarna naar het kamp gebracht met behulp van reeds afgerichte olifanten — moniteurs geheten — die ook tijdens de daarop volgende dressuurperiode een belangrijke rol zullen spelen. Maandenlang zal het jonge dier, gekoppeld aan zijn moniteur, uitgezonden worden om te gaan grazen, te baden, zich door de veearts te laten onderzoeken en verzorgen, en zich aan de dressuurmaatregelen te onderwerpen. Weerspannige leerlingen worden dan wel eens hardhandig aangepakt door deze moniteurs die niet aarzelen gebruik te maken van hun tromp om «meppen» uit te delen. De olifantendrijvers — elke olifant heeft de zijne — weten ook dat muziek de opstandige gemoederen kalmeren kan. Een veelgezongen lied bij de dressuur is het «La-la-lal-isoï», een wiegelied van Indische oorsprong, dat wordt gezongen terwijl de drijvers met takkebossen het lichaam van de woudreuzen staan te borstelen. Na maanden dressuur laten de olifanten zich zadelen, inspannen, berijden, en gehoorzamen zelfs vrij stipt de bevelen van hun geleider wanneer deze zegt te gaan liggen, op te staan, voor- of achteruit te lopen, een last op te nemen, of te versjowen, een boomstronk omver te duwen.

Een prachtige en tegelijk eigenaardige opname van een leeuw in een circus. Zou jij de leeuwentemmer willen zijn?

SSSTTT! ...ZE SLAPEN...

NADER op je kousenvoeten en maak geen lawaai, want ze slapen ineengerold, veilig weggedoken in hun warm nest. De egel, de das, het marmotje, de kleine tuinschildpad die je voor je verjaardag kreeg, de relmuis, de bunzing, de hamster, zij slapen heel de Winter. De vledermuis ook maar, ze hangt zich daarvoor natuurlijk aan een balk in het donkerste hoekje van schuur of kerktoeren.

WANNEER het koud wordt beginnen die dieren, hier zo even opgesomd, een nest te graven in de grond ofwel zoeken ze een lekker plekje in een holle boom. Daarin leggen ze zacht mos, droge bladeren en de pluimen die ze vinden in het bos. Half October vlijen ze zich daar neer. Hun hart klopt trager en trager, ze ademen slechts nu en dan; ze doen een winterslaap. Het kan wel eens gebeuren dat ze hun nest niet diep genoeg maakten, of dat de Winter zo vreselijk streng is dat zelfs in hun

nest de temperatuur tot 12° onder nul daalt. In dit geval gaat de winterslaap over in een eeuwige slaap... Gewoonlijk is zulks niet het geval en worden ze gewekt door de eerste warme lentezon... Ze openen hun ogen, hun hart begint sneller te kloppen, de ademhaling wordt regelmatig, de stijfheid wijkt uit hun leden en ze kruipen uit hun nest.

«Slapen als een marmotje» zegt het spreekwoord en dat betekent diep en gerust slapen. De marmotjes houden van de gezelligheid en slapen met tien of vijftien bij elkaar, ze rollen zich op en drukken de voetzolen tegen hun kop. Hun lichaam wordt stijf en koud en ze ademen tijdens die vijf maanden winterslaap slechts zo dikwijls als normaal in tien dagen! Ze eten niet en leven van de dikke laag vet, die onder hun pels zit. Wanneer ze ontwaken, zijn ze nochtans niet erg vermagerd en dit komt omdat ze tijdens hun winterslaap weinig verbruikten.

De relmuis is erg lui en gulzig.

In de Herfst eet ze zoveel noten, kastanjes en insecten dat haar buikje er haast van barst. Dicht tegen elkaar, in hun staart gerold slapen de relmuizen met, vlak voor ieders bekje, een flinke provisie. Drie of vier keer onderbreekt de familie relmuis haar winterslaap om iets onder de tand te steken.

De soeslik, een knaagdier dat in Rusland thuis hoort, is nog luier (bij wijze van spreken althans). Het diertje slaapt in de Winter wanneer het koud is en ook in de Zomer wanneer alles uitgedroogd is en het geen voedsel meer vinden kan. Practisch, hé! Voor de soeslik natuurlijk want, zou jij tevreden zijn wanneer je moeder je 's middags moest zeggen: «Ik vond niets lekkers in de winkel, dus eten we niet maar doen een slaapje!...»

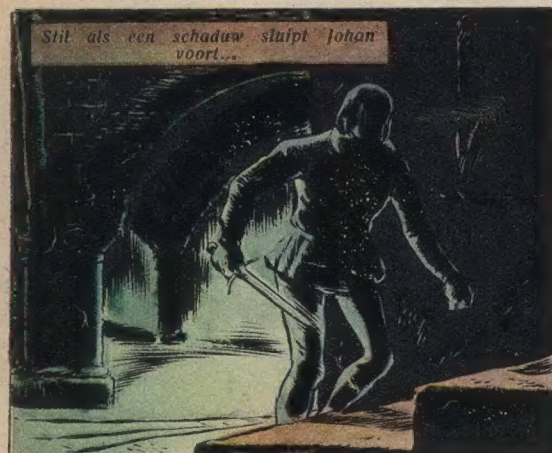
Sommige vledermuizen, niet allemaal, slapen in de Winter de poten om een balk geklemd, de kop omlaag. Zij kiezen een donker, veilig en... vochtig hoekje. Waarom vochtig? Op een te droge plaats droogt haar lichaam langzaam uit en de arme vledermuis verandert in een mummie waarin de mildste zon geen leven meer kan wekken. Misschien een prettige vondst voor een zooloog maar beslist niet zeer aangenaam voor de arme vledermuis zelf!

TEKST EN TEKENINGEN
VAN FRED FUNCKEN

DE WITTE RUITER

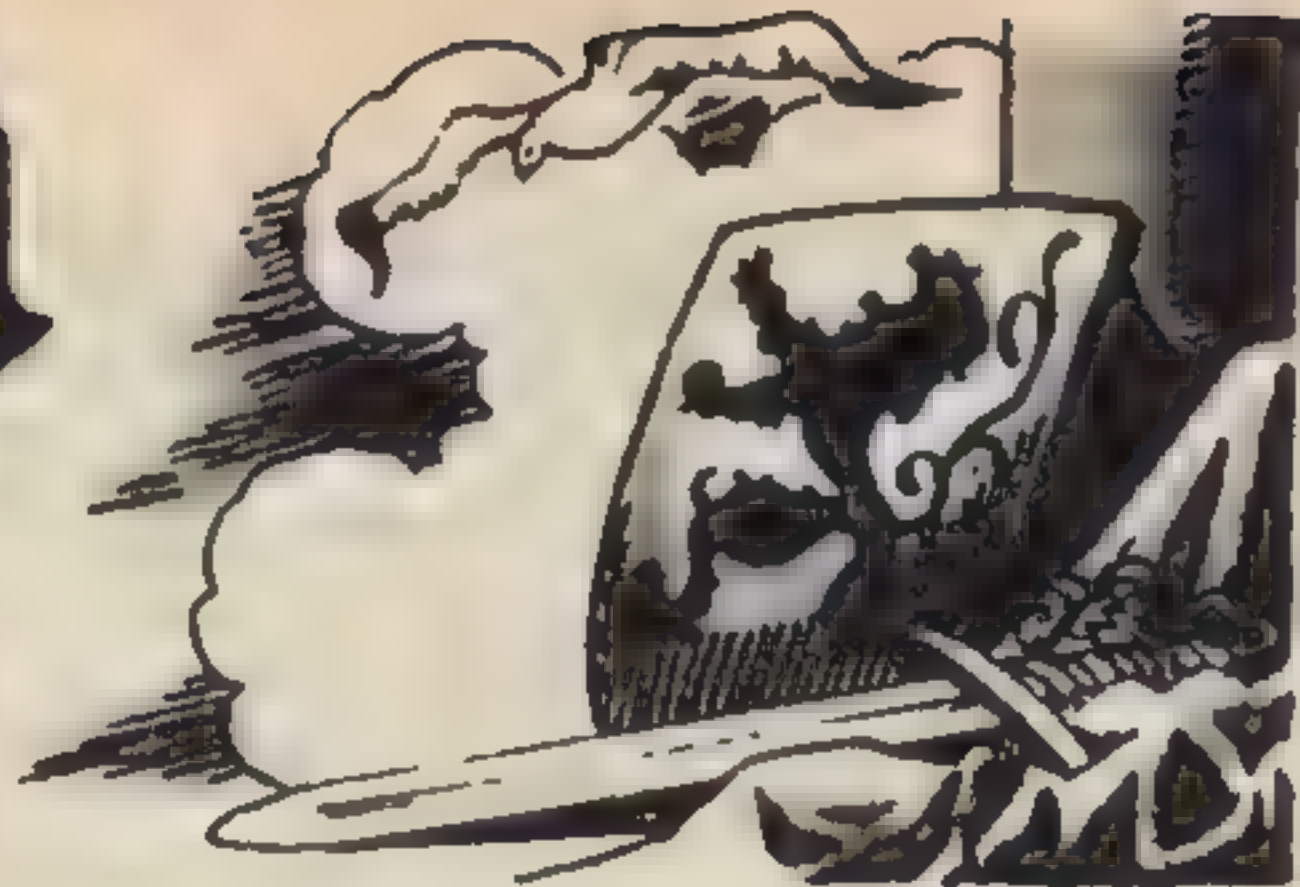
Johan werd opgesloten in een onderaardse kerker van Koenraad's burcht. Met de hulp van Lotje konden IJzerhakker en Pijl de ridder een dolk en een vijl bezorgen...

(Wordt voortgezet.)

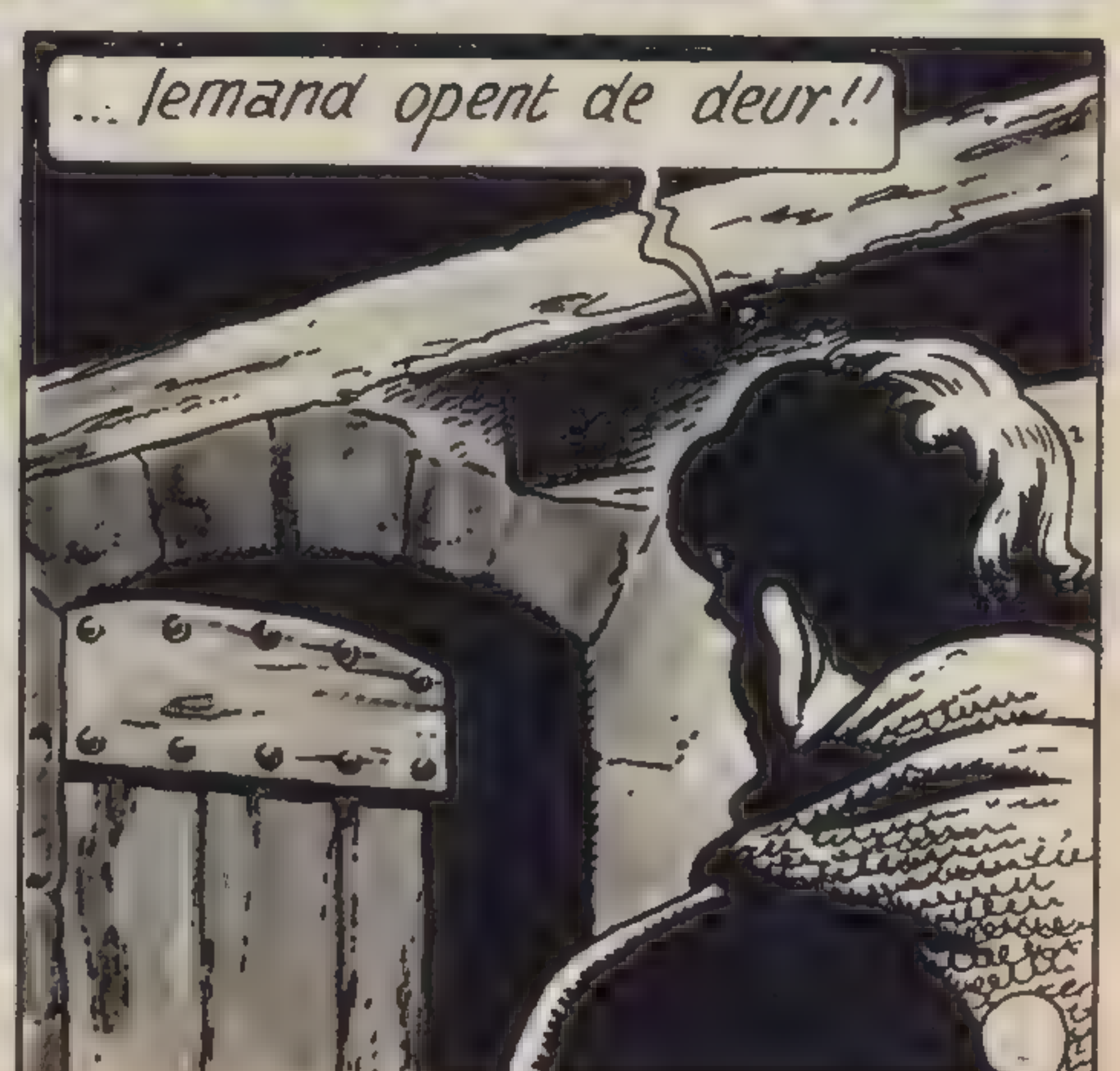
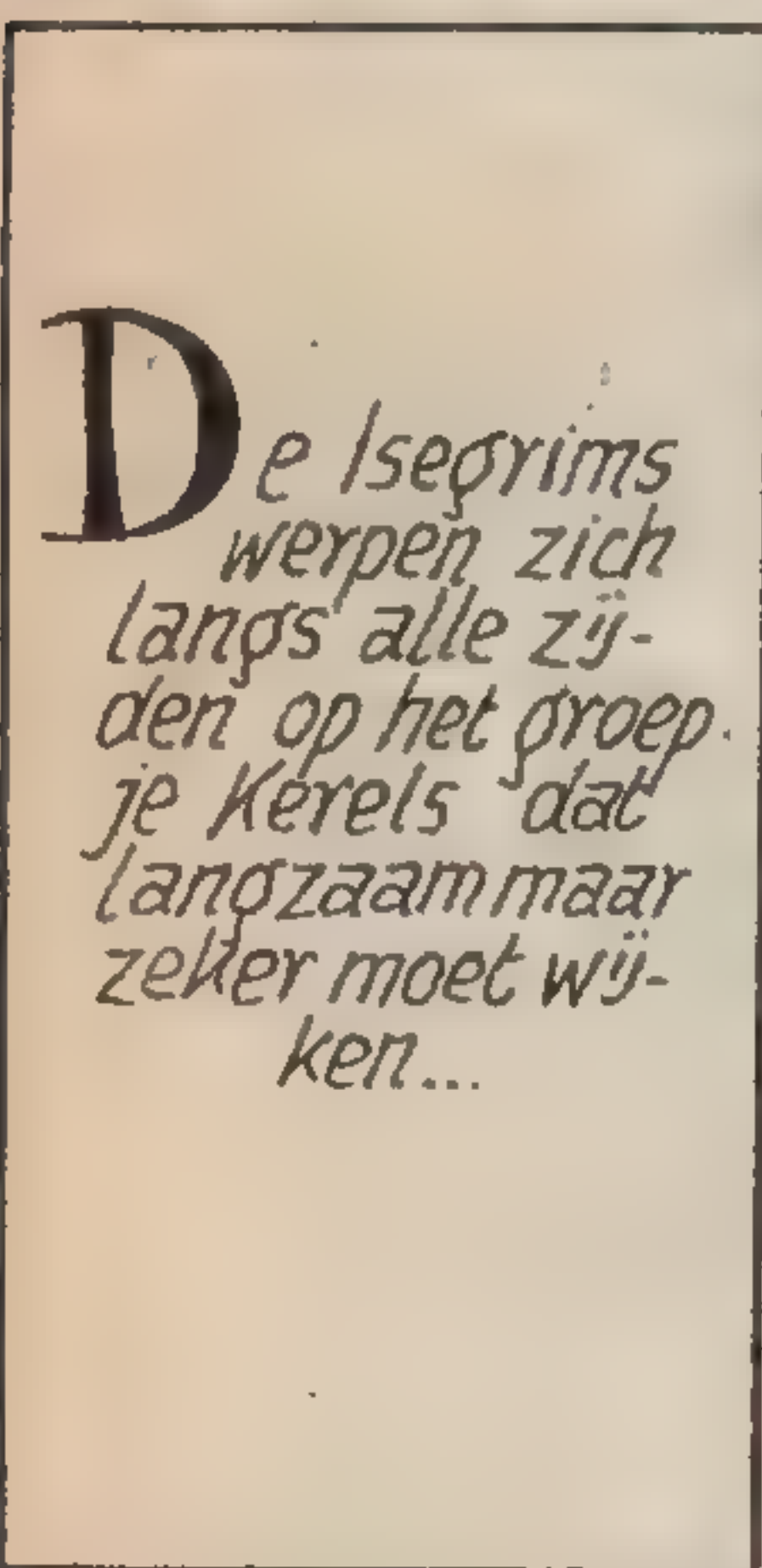

De Kerels van Vlaanderen

TEKST EN TEKENINGEN

VAN BOB DE MOOR

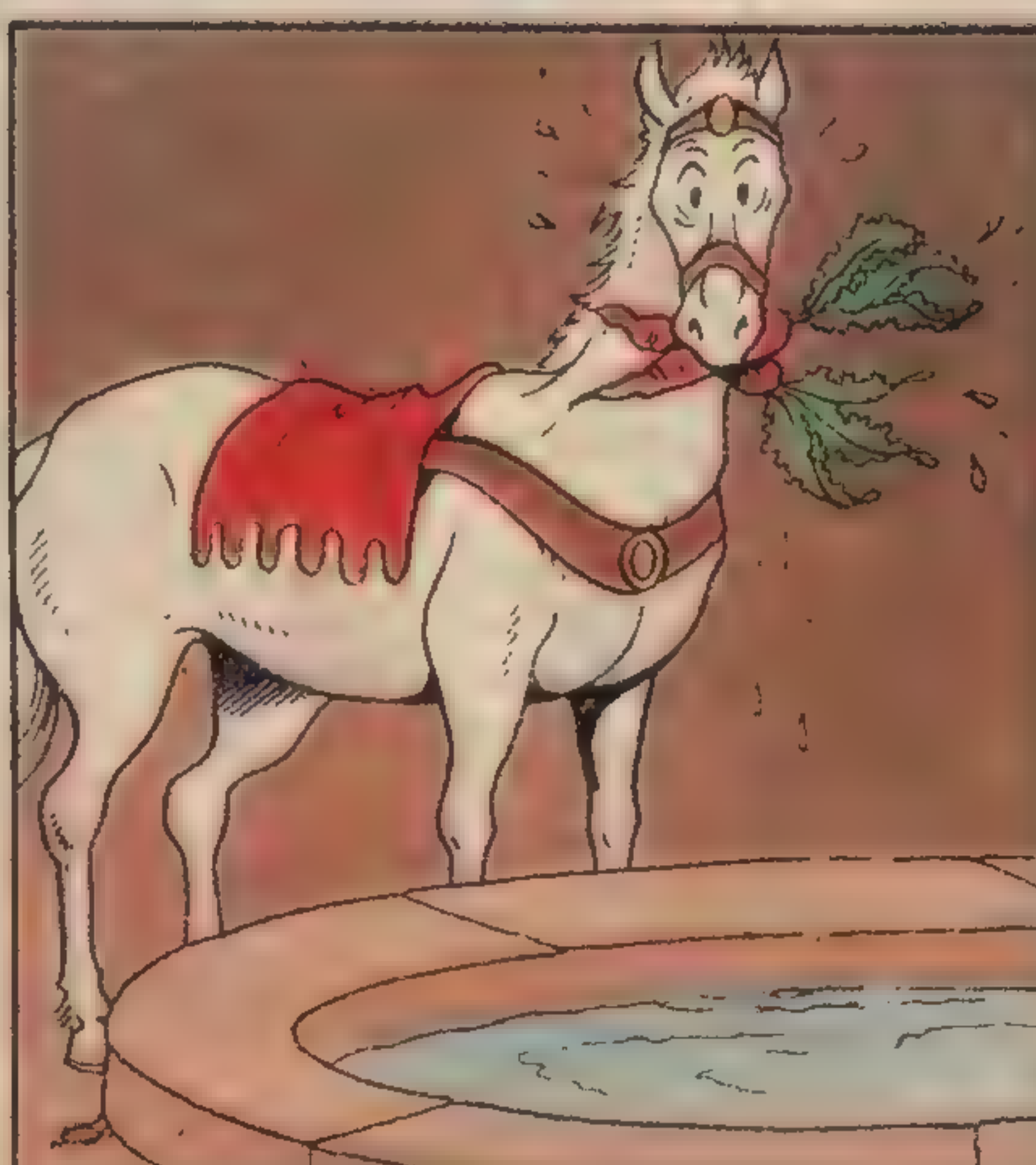
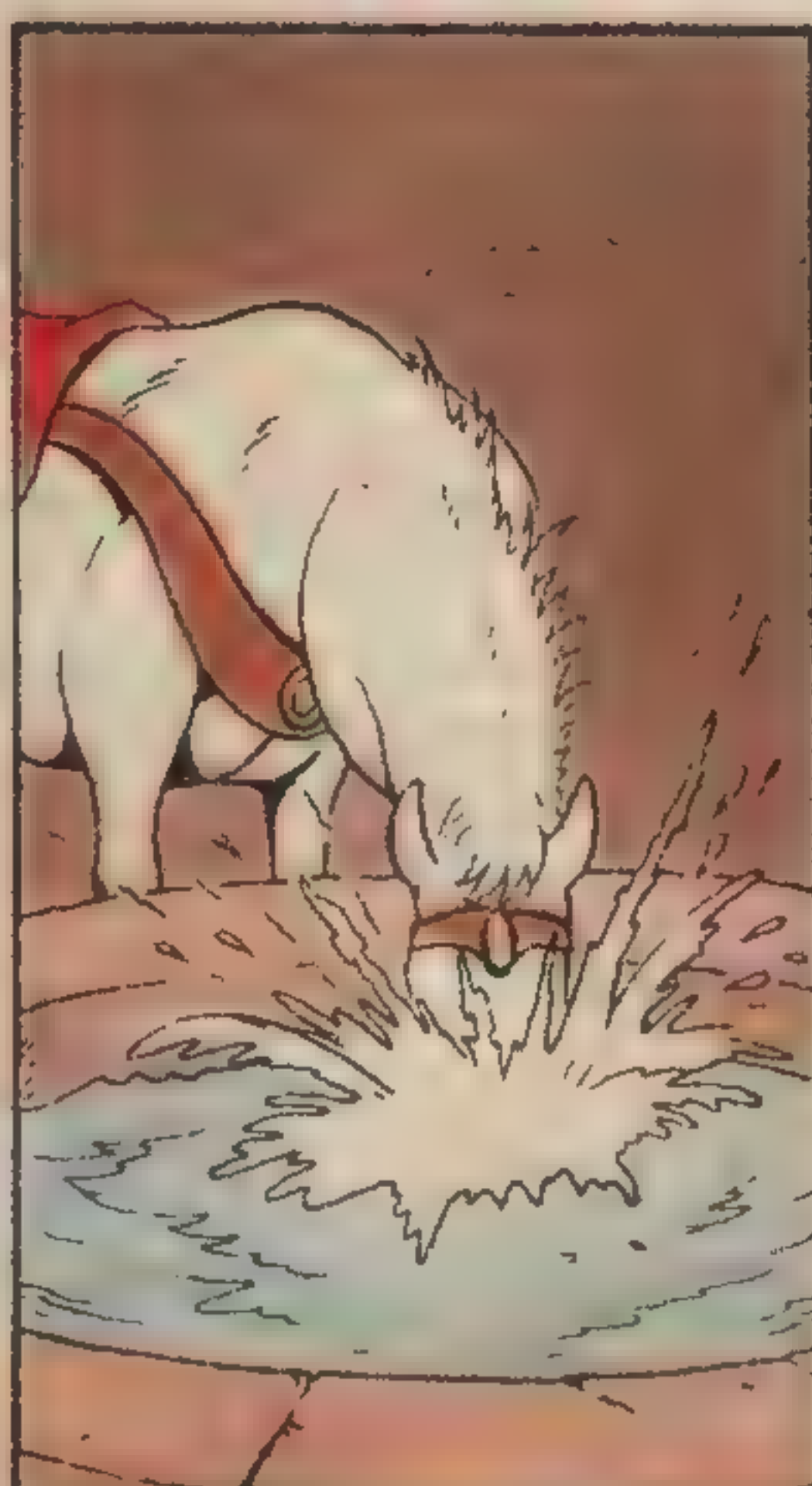
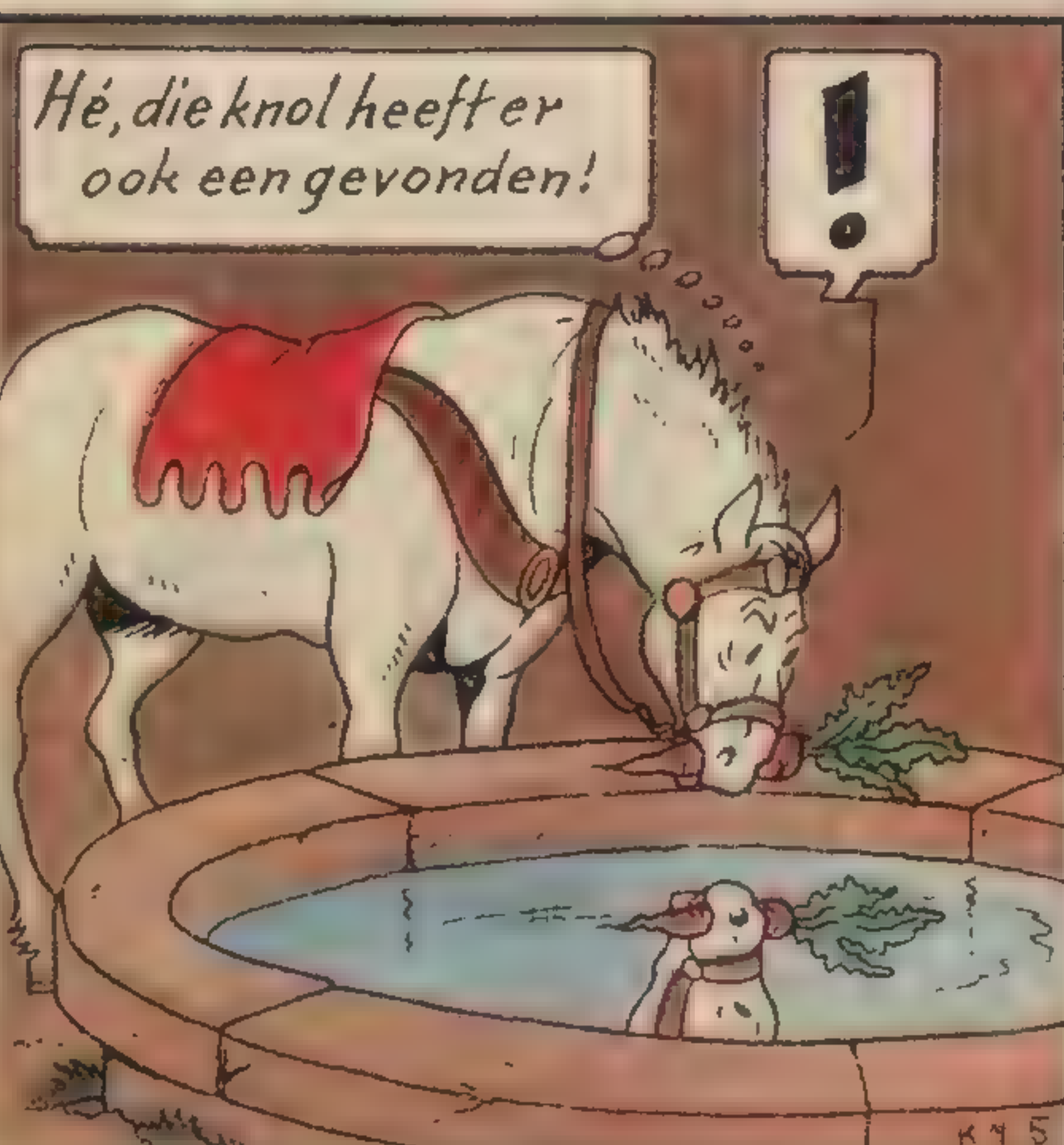
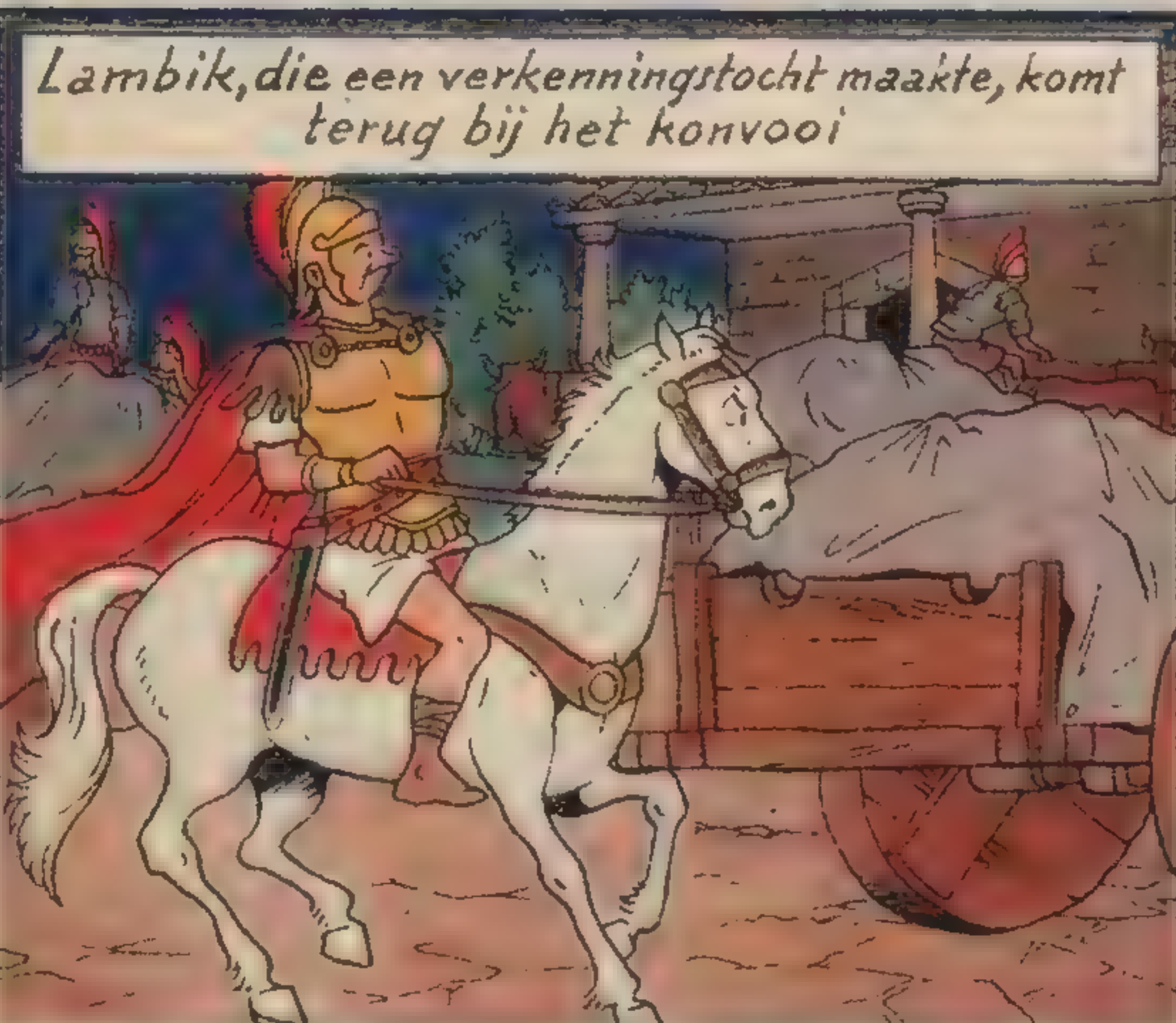
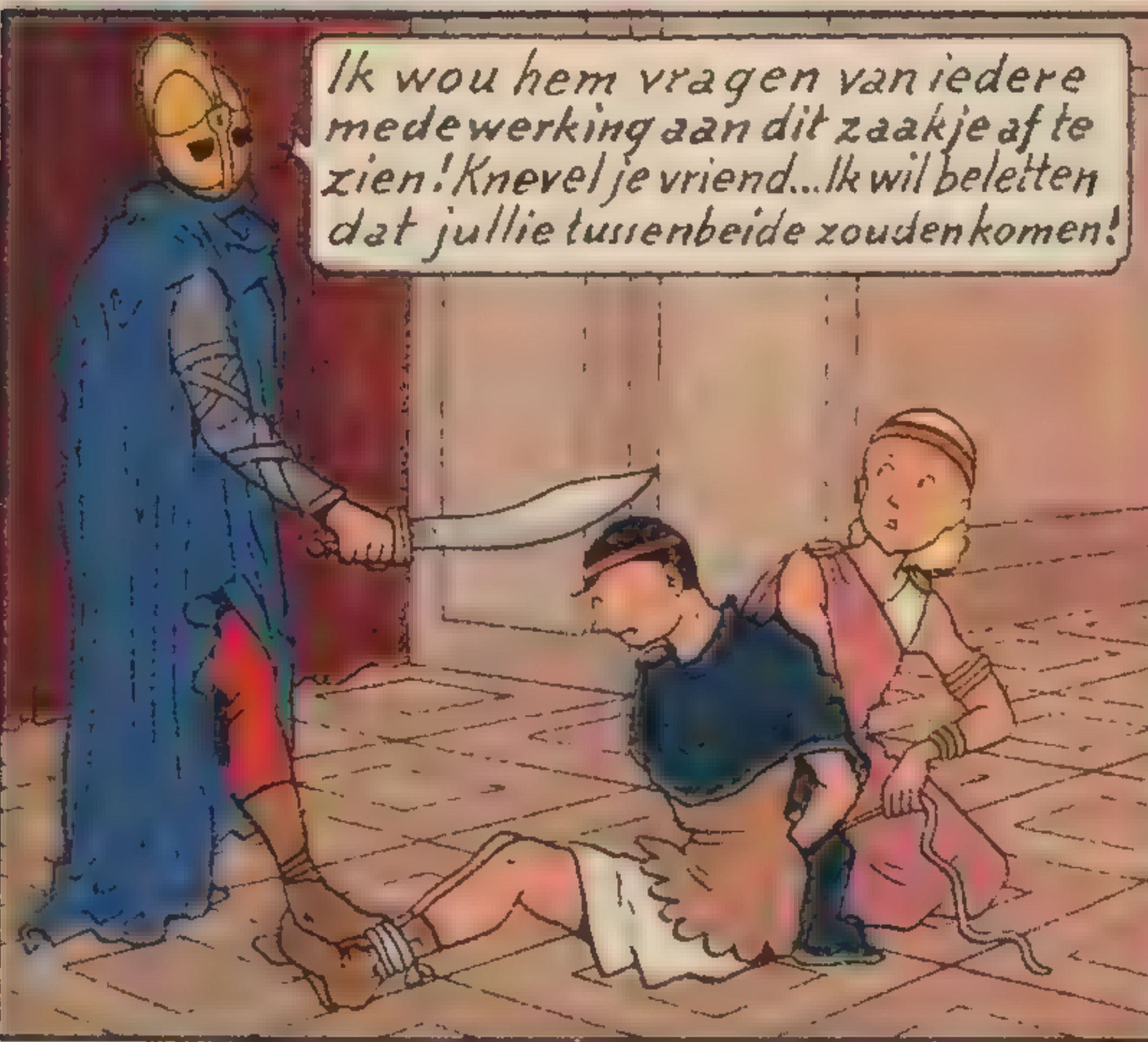
(Wordt voortgezet.)

GOUD VOOR ROME

Terwijl Lambik graan levert aan de Egyptische vloot spelen Suske en Wiske thuis. Een dolk zoekt door de kamer en daar verschijnt De Schim.

TEKST EN TEKENINGEN

VAN WILLY VANDERSTEEN

Het avontuur van de

203

ROMAN DOOR A. FERNEZ - ILLUSTRATIES VAN REE

Pierre Lagade werd door de bandieten, die het op het goud van de Peugeot gemunt hebben, ontvoerd. Hij kan echter ontsnappen in de Rolls-Royce van mijnheer Valentin. Nadat hij zijn avonturen aan commissaris Thomas vertelde, wordt er gemeld dat de Rolls-Royce van een rijke Zwitser gestolen werd...

DIE GOEDE MIJNHEER RUHL

GESTOLEN! riep Pierre verschrikt uit.

Hij begreep dadelijk dat die onverwachte wending in de zaak hem een heleboel moeilijkheden zou bezorgen. Hij maakte zich trouwens geen illusies! Hij had immers dadelijk begrepen dat de commissaris het verhaal van zijn ontvoering niet geloofde. Dit eigenwijs personage had er hem direct van verdacht de auto te hebben « geleend » voor een of ander verdacht doel.

— Hé ja, antwoordde Thomas met een sardonische grijns, het is zoals ik de eer heb je te zeggen. En ik twijfel er aan of mijnheer Ruhl zo naïef zal zijn het scenario, dat jij in elkaar geflanst hebt, te slikken...

— Maar wat ik je gezegd heb is waar!

— Tatata!

Met de glimlach van een medeplichtige, boog de commissaris zich over z'n schrijftafel en zei, als een begrijpend vertrouwensman:

— Toe, zeg het maar... Bekken dat je zo'n lust had eens een ritje te maken met die Rolls-Royce. Jongens van jouw leeftijd hebben zo van die fantasietjes! Het is niet zo erg! Ze doen het zonder er verder over na te denken en als ze zich rekenschap geven van de ernst van de feiten, verliezen ze het hoofd. Ze vinden een of ander vertelsel uit en spelen dit de politie zonder blikken of blozen op de mouw!

— Mijnheer de Commissaris, ik ben geen dief!

— Goed, goed, als je het zo opneemt, dring ik niet aan! Mijnheer Ruhl is op weg naar Toulon. Over tien minuten, ten hoogste vijftien, is hij hier. Geduld maar!

De commissaris deed alsof hij zich niet meer interesseerde voor Pierre, stak een sigaret op en keek de dossiers in die op z'n werktafel slingerden.

HUGO RUHL scheen vijftig jaar oud, van middelmatige grootte met een lichte neiging tot dikbuikigheid. Hij droeg een klassiek donker pak, z'n gelaatskleur was fris rosig, een krans grijs haar rond een kale plek in het midden van z'n hoofd en porseleinblauwe ogen die hem het aspect gaven van een kalm, methodisch, minzaam burger.

Toen de dienstdoende agent hem in het bureau binnenliet, bleef hij een ogenblik roerloos op de drempel staat. De commissaris liep hem tegemoet met uitgestoken hand:

— Mijnheer Ruhl... Ik verwachtte je. Kom binnen en neem een stoel!

Ruhl boog glimlachend.

— Ik dank je, mijnheer de commissaris, antwoordde hij met een sterk Duits accent.

Pierre stond op, omdat hij dacht dat men hem zou voorstellen, maar Thomas achtte deze formaliteit totaal overbodig, want hij zette zich neer achter z'n schrijftafel zonder er nog een woord aan toe te voegen. Voor Audibert, die zich in een hoek van de kamer had teruggetrokken, had Ruhl nauwelijks een blik. Pierre bekeek hij daarentegen in het voorbijgaan met een vlugge, doordringende blik. Dan knikte hij even, als om hem te groeten.

Onwillekeurig snoof Pierre even... Die geur... Dit parfum... Uit duizend zou hij het herkend hebben!... Die man was met lavendel geparfumeerd!

— Kapitein Gilliani van de

gendarmerie van Hyères, verklaarde me dat je mijn wagen hebt teruggevonden. Is dat waar?

— Dat is heel juist, mijnheer Ruhl, en dat in eerder zonderlinge omstandigheden.

Met een onverschillig gebaar wees de commissaris in de richting van Pierre.

— Die jongeheer bracht de wagen hier! Hij diste ons daarbij een verhaaltje op dat je misschien zult apprecieëren.

En de commissaris vertelde het verhaal dat Pierre hem een uurtje te voren gedaan had en lei, met komische ernst, nadruk op al de passages die naar zijn mening de meest fantastische waren! Pierre luisterde nauwelijks. Hij keek strak naar Ruhl wiens gelaat sereen en ondoordringbaar bleef. Plotse-ling ging die gedachte hem door het hoofd: Als die waardige burger en « Mijnheer Valentin » eens één en dezelfde persoon waren?

TOEN de commissaris mijnheer Ruhl een getijpt blad voorhield met de verklaringen van Pierre, zette de Zwitser met een haast machinaal gebaar een grote, hoornen bril op de neus.

— Fantastisch nietwaar,

zei Thomas, enkele ogenblikken later.

Ruhl antwoordde niet dadelijk. Hij plooid zijn bril langzaam, liet hem in z'n giletzak glijden en haalde de schouders op.

— De ervaring heeft me geleerd, zei hij eindelijk en zeer langzaam, dat fantastische dingen, zoals jij zegt, soms mogelijk zijn.

— Maar dat verhaal is klinkklare onzin!

Pierre werd bleek. De commissaris overdreef. Op het ogenblik dat Pierre op heftige toon wou antwoorden, lei Ruhl, die iedere reactie van Pierre gemerkt had, hem de hand op de arm en zei goedig:

— Wees kalm, jongen, wind je niet op!

Z'n houding was vriendelijk, haast vaderlijk maar Pierre beet er niet in! Misschien was het de snelle, koude blik uit die blauwe ogen die hem weerhield en hem dwong op z'n hoede te blijven...

— Je beleefde dus een zeer spannende nacht vervolgde de Zwitser met dezelfde bemoedigende glimlach, en heb je er werkelijk geen idee van wie je kidnappers waren?

— Helaas, neen!

— Weet je ook niet waar ze hun schuiloord hebben?

— Dat weet ik al evenmin! Die schurken hadden hun voorzorgen genomen!

Was het slechts schijn? Een illusie? Het was net of de trekken van Ruhl ontspanden zich en het floers van onrust dat er had opgelegen, gleed weg.

— Dat is zeer jammer! Voor mijn part beschouw ik dit in-

cident als afgehandeld. Ik heb mijn wagen terug... en...

— Ja maar, schoot Thomas uit, die jongen...

— Mein Gott, hij ziet er eerlijk en oprecht uit!

DE commissaris beet op de lippen. Deze wending had hij niet voorzien en ze beviel hem allesbehalve! Hij stak z'n ontevredenheid trouwens niet onder stoelen of banken.

— Moet ik daaruit afleiden, mijnheer Ruhl, dat je de intentie hebt je klacht in te trekken?

— Zeer juist.

— Ik wil me niet mengen in

EEN OGENBLIK LATER HOLDE HII ALS EEN GEK NAAR DE HOEVE...

zaken die me niet aangaan, maar...

— Mijn besluit staat vast, mijnheer de commissaris.

Ruhl glimlachte nu gul als wou hij de snijdende toon van zijn antwoord enigszins verzachten...

— Mijnheer Lagade, ik wens je een prettige vakantie toe... en blijf in het vervolg buiten avonturen die slecht zouden kunnen aflopen.

Hij keek de jongen daarbij doordringend aan.

— Misschien heb je die avonturen wel een beetje gezocht? Of niet?

— Ik begrijp je niet...

— Je had daarbij de beste bedoelingen ter wereld... Ik ben ook jong geweest... Maar het leven leerde me intussen dat er lui zijn die je best niet tracht te dwarsbomen omdat ze toch sterker zijn... Nu, tot kijk!

Pierre boog het hoofd en drukte met tegenzin de hand

die Ruhl hem toestak. Hij voelde welke dreiging er achter die laatste joviale, vriendschappelijke woorden stak... Maar misschien speelde zijn verbeelding hem parten!

De commissaris kwam over-eind. Hij zag er slecht gemutst uit.

— En ik, voeg er bij, jongeman, dat wanneer ik je nog eens op m'n weg ontmoet, ik je ongenadig de doos indraai, begrepen? Fantasietjes van dit genre kunnen we best missen!

Pierre antwoordde niet. Waarom ook. Hij begreep wel dat hij het tegen Thomas niet halen kon. Hij groette en ging

naar de deur. Zonder een woord te zeggen, volgde Aubert hem. Pas toen hij wou buitengaan, bemerkte Pierre hem.

De inspecteur lei hem de hand op de schouder en zei:

— Tot weerziens, mijnheer Lagade! Ja, ik meen dat wij elkaar vlugger zullen terugzien dan je denkt!

Pierre draaide zich om en had reeds een snijdig antwoord klaar... maar slikte het in, want op het gezicht van de inspecteur las hij begripen, misschien wel sympathie. Z'n woede was op slag verdwenen en hij hakte:

— Wat bedoel je daarmee?

De inspecteur maakte een luchtig gebaar.

— Heeft geen belang. Ik weet wat ik bedoel.

PIERRE telde al z'n geld bij elkaar en nam een treinbiljet voor de Crau.

Gedurende heel de rit dacht hij na over de situatie. Wat al belevenissen sedert de vorige avond! De ontvoering, de revolverschoten, de vlucht en de nacht in het woud van Pierrefeu. Doch eigenaardig genoeg, kwam dit alles op de achtergrond te staan, het was als weggeveegd door dit nieuwe mysterie: de geheimzinnige mijnheer Ruhl!

Was het mogelijk dat de dikke burger die men de communie zou geven zonder biecht en «Mijnheer Valentin», chef van de bende, één en dezelfde waren?

Fantastisch! Maar onmogelijk was het toch niet. Men kon heel goed aannemen dat Ruhl, toen hij inzag dat de achtervolging nutteloos was, zich door Fred tot in de omgeving van de gendarmerie van Hyères had laten voeren, en er een klacht had neergelegd. Een verstandige wijze om de stier bij de horens te vatten!

— Jammer, ik had aan Ruhl moeten vragen om welk uur hij die klacht wegens diefstal van z'n wagen ingediend had. Het zou me verwonderen indien hij zulks vóór middernacht had gedaan!

Het was iets over tien uur in de voormiddag toen Pierre te Crau uitstapte. Toen hij in de nabijheid van Vincent's huis kwam, bleef hij plotseling als aan de grond genageld staan... Z'n benen begonnen te trillen...

— Verdraaid, murmelde hij, dat had ik niet verwacht...

Een ogenblik later holde hij als een gek naar de hoeve...

Volgende week:

OPERATIE

« **KLEIN
DUIMPJE** »

DE KUIFJE'S BON

STAAT OP VOLGENDE
PRODUCTEN:

VICTORIA

MATERNE

HEUDEBERT

TOSELLI

PILSBERG

PALMAFINA

HORTON

PROSMANS

KOLYNOS

FRANCO-SUISSE

PANA

IN RUIL VOOR KUIFJE'S BON'S KRIJG JE
PRACHTIGE CHROMO'S

ZIEN EN WETEN

Zijn op dit ogenblik verkrijgbaar:

VliegTuigen (Oorsprong tot 1914), reeksen 1 en 2.
VliegTuigen (Oorlog 1939-1945), reeksen 1 tot 8.
Luchtschepen, reeksen 1 en 2.
Spoorwegen, reeks 1.
Marine, reeks 1.
Automobielen, reeksen 1, 2, 3.

Per reeks van zes prachtige chromo's, groot formaat:
100 punten.

OPGELET!

Van deze collectie verscheen het prachtig album:
VliegTuigen (oorlog 1939-45)

Over een paar weken komt er een nieuw en fraai album van de pers:

AUTOMOBIEL (oorsprong tot 1900)

Talrijke andere albums, eveneens te illustreren met je chromos, zijn in voorbereiding: VliegTuigen, Luchtschepen, Spoorwegen en Marine.

Zodra ze van de pers komen, verwittigen we je daarvan in deze kroniek.

Teddy, Maggy en Pom hebben hun nummer vlijtig ingestudeerd en Mijnheer Eugene tekende voor de ezel een mooi zadel. Maar de « Hartvreter » hitste Mario, een clown, tegen Teddy op en de gevolgen daarvan blijven niet uit...

Dat is natuurlijk meer dan Tockburger verdragen kan. Hij plaatst zijn schouder tegen de deur en breekt ze open...

Wel, Mario, wat moet dat betekenen? Waarom gedraag je je zo brutaal?

Haha, ik ben brutaal! Wel non-denonde...

Wees kalm, Mario! Bega geen dwaasheden!

Goed, ik ben kalm! We zullen dan eens duidelijke taal spreken, mijnheer Tockburger! Ik weet alles!

Ja, ik weet dat je veel verwacht van het nummer dat Teddy zal ten beste geven, en ik weet dat je ons verwijt dat we oud en stram zijn, en je ons bij de eerste beste gelegenheid aan de deur zult gooien!

Ja, dat wil jij doen met oude vrienden en dan wil je dat ik daarbij kalm blijf!

Tockburger bekijkt, schijnbaar heel rustig, de oude clown van kop tot teen...

Is dat alles?

Dat volstaat nog niet?

Ouwe dwaas! Geloof je dat ik niet raden kan wat er gebeurd is? Je hebt je leugens laten wijsmaken door de « Hartvreter »! En... je ziet mij in staat om zoiets te doen?

Je hebt je laten opmaken als een kind! Wie geloof je nu?

Dus... dus... dan heb ik...

De « Hartvreter » heeft zijn pakje vlug gemaakt en sluipt stil langs de woonwagens naar de uitgang van het kamp...

Hij komt voor de garage en ziet dat mijnheer Eugene de kleine ezel meeneemt...

Ha, wat is dat?

Wat ga je doen, mijnheer Eugene?

Ik breng Pom naar de zadelmaker. Deze avond is hij terug!

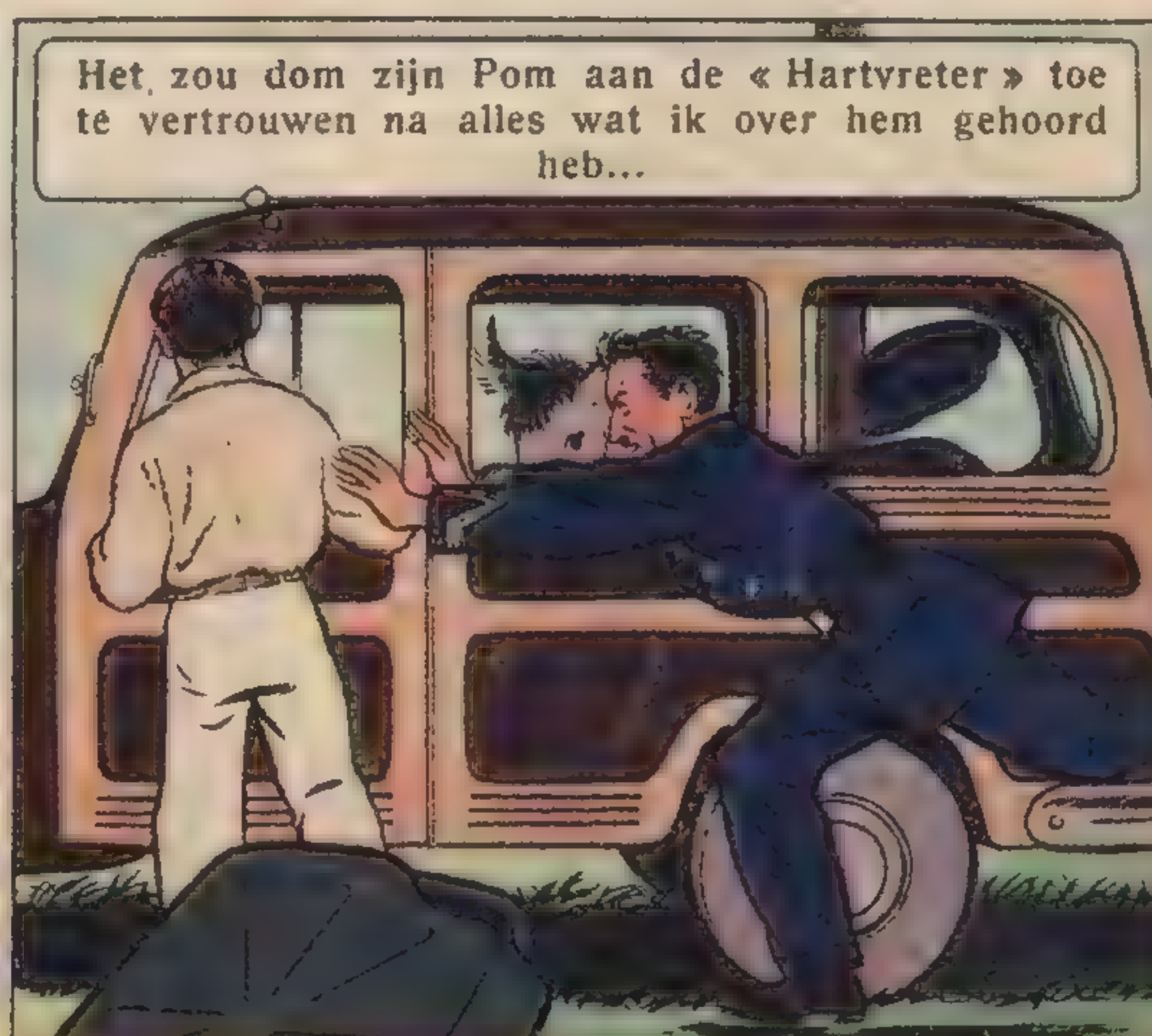
Een idee...

Ik zag zo juist de directeur... Hij heeft je nodig!

Dat zal een vergissing zijn. Hij heeft me zo juist nog gezegd dat ik deze namiddag vrij ben!

Hij koestert argwaan maar die kans is te mooi, ik moet ze te baat nemen!

Het zou dom zijn Pom aan de « Hartvreter » toe te vertrouwen na alles wat ik over hem gehoord heb...

HET GELE TEKEN

Een geheimzinnig personage is het appartement van Blake en Mortimer binnengedrongen. Hij bliksemde Nasir neer en ontvluchtte op een niet alledaagse wijze...

TEKST EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

Blake en Mortimer, die thans verlost zijn van het onbehaaglijk gevoel dat op hen woog, zien in dat een achtervolging nutteloos is. Ze stellen vast dat er, ten gevolge van een onbekende reden, geen electrisch licht meer is. Ze herstellen de leiding vlug. Dan bekommert Mortimer zich om Nasir terwijl Blake een klein onderzoek instelt in afwachting dat inspecteur Kendall komt opdagen.

Park Lane staat natuurlijk in rep en roer. Nooit hebben de mensen uit de buurt hier zulke 'n fusillade gehoord! Ik heb de politie op de hoogte gebracht en deze zal het nodige doen

Hoe gaat het met Nasir?

Maak je geen zorgen, hij is net in dezelfde staat als de andere slachtoffers van het "Gele Teken"... Maar heb je iets gevonden?

Dit... Je kogels lagen in de hall. Ze zijn afgeknot als waren ze tegen een pantserplaat terecht gekomen... Eigenaardig! In de veronderstelling dat je de man niet geraakt hebt, moesten de kogels in de muur vlak vóór je terecht gekomen zijn!

Zonderling wat je daar zegt!

Indien ik aan Kendall eens vroeg een expert in de ballistiek van de Yard naar hier te sturen?

Uitstekend maar doe het vlug! Ik ga me ondertussen aankleden!

Ik hoop dat hij nog niet op weg is!

De professor loopt vlug naar de telefoon, struikelt over een onverwachte hindernis en valt op de grond...

Wel, wat is er? Niets gebroken?

Hm... Neen! Ik struikelde over die draad maar... wat betekent die draad hier eigenlijk?

Dat is een electrische leiding... Zonderling!

Dat meen ik ook! Even kijken waar die draad ons leidt?

Enkele ogenblikken later stellen Mortimer en Blake vast dat de draad hen voert naar een microfoon handig verborgen in een muurversiering...

Een microfoon! Natuurlijk! Het is klassiek!

Fijn gekamoufleerd zeg! De draad smelt zo goed samen met de muurtekening, dat je hem haast niet ziet. Mooi werk!

Inderdaad maar... volgen we even dit spoor...

Dat zal niet zo moeilijk zijn... De draad loopt langs dit tafeltje... gaat hier naar beneden en...

Maar plotseeling roept Blake uit...

Kijk 'ns hier!

Wat is er?

HET ZEEHONDENEILAND

Glenn maakt deel uit van de bemanning wildstropers die besloten hebben het professor King lastig te maken. Glenn tracht nu ook Mark Trail te laten aanmonsteren...

De « Poolsperwer » zet koers naar het Zeehondeneiland dat professor King ontdekte in een oud boek. Hij weet nog niet welke vreemde bemanning hij aan boord heeft...

Zoals ieder jaar in dit seizoen, komen ook thans de zeehonden aan wal. De wijfjes komen even later en niet lang nadien stoeien de jonge zeehonden reeds in het water. Jong zijn ze zo speels als onze honden, pas later worden ze lui en liggen ze graag uren lang roerloos in de zon...

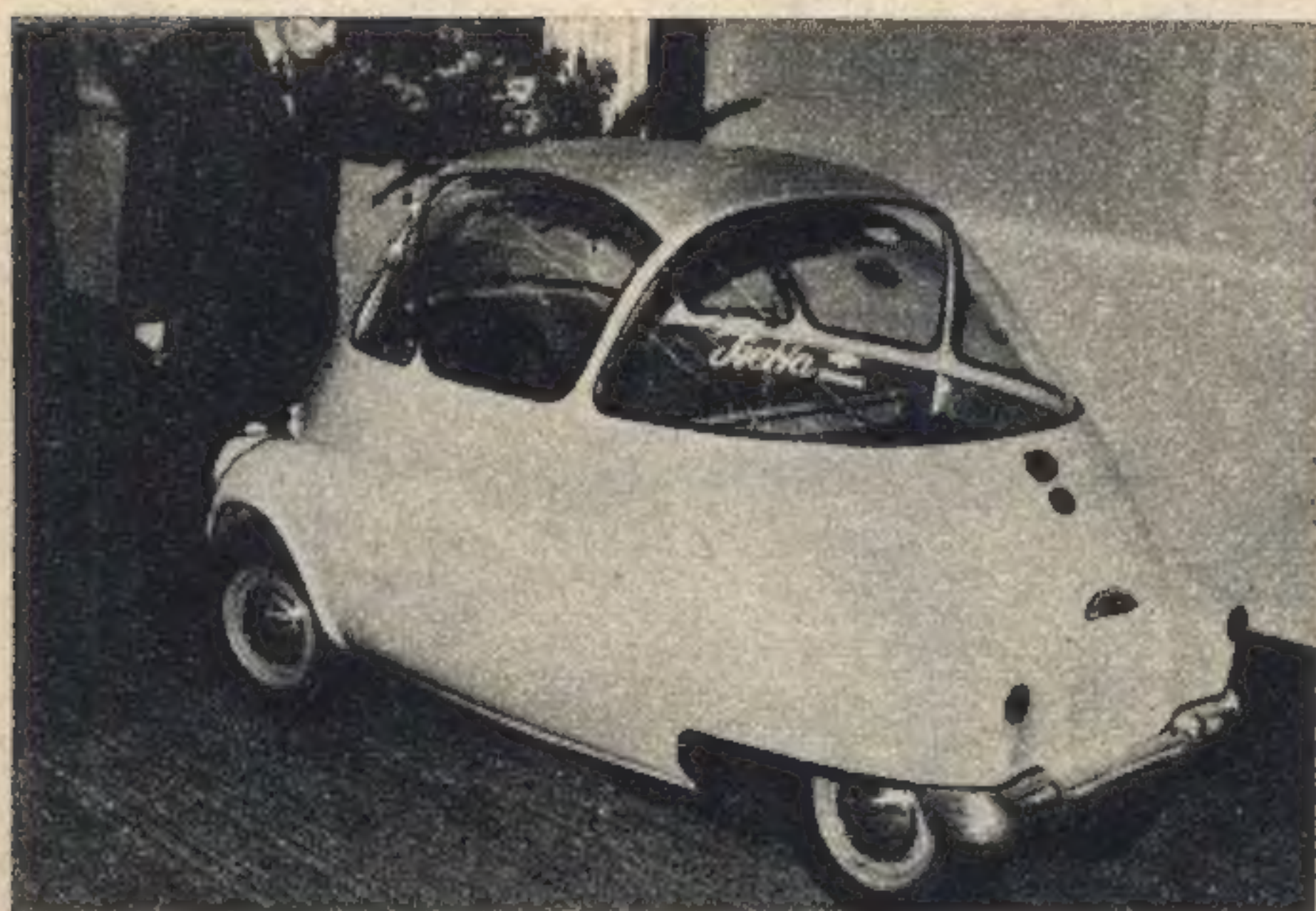

(Wordt voortgezet.)

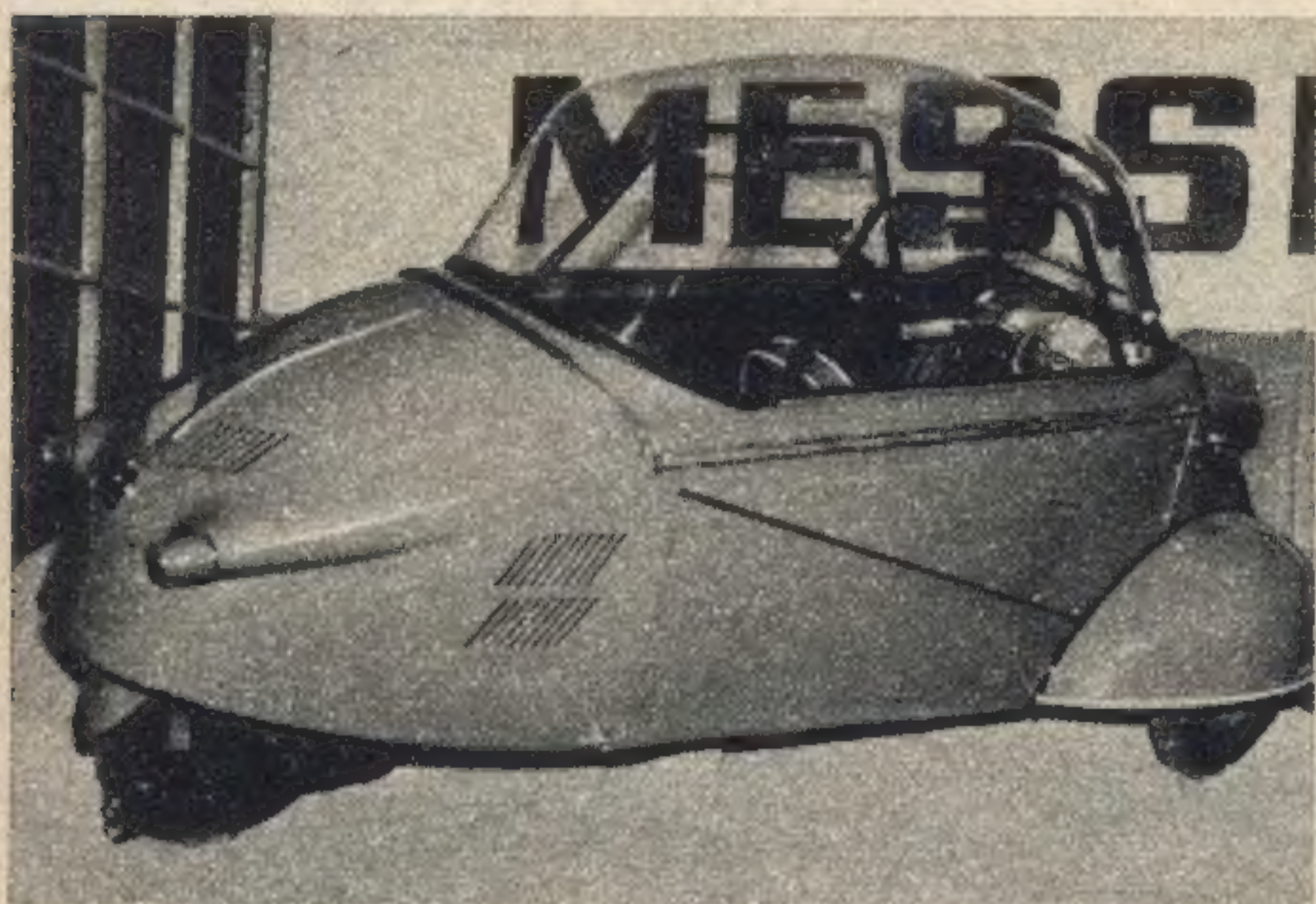

KUIFJE OP REPORTAGE

ENKELE MOOIE WAGENS VAN HET AUTOSALON

Tijdens mijn rondgang in het salon zag ik dit vierwielig bromfietsje van Italiaans maaksel door de gangen van het salon naar zijn stand rijden. Wanneer de chauffeur uitstapt, opent heel de voorkant van het wagentje, stuur en stuurboord inclusief.

Onder de bekende naam Messerschmidt brachten de Duitsers een driewielig bromfietsje met twee plaatsen op de markt. Het ding kost betrekkelijk duur. Of het een succes wordt is een andere vraag.

DE GROTE AUTOMOBIELPRIJS DER JONGEREN

wordt voor het ogenblik verreden in het warenhuis Les Grands Magasins de la Bourse te Brussel. Je kunt er nog aan deelnemen, wanneer je zonder dralen je deelnemingsbon komt halen in de Kuifje's winkel in de Lombardstraat of op de vierde verdieping van « Les Grands Magasins de la Bourse » te Brussel.

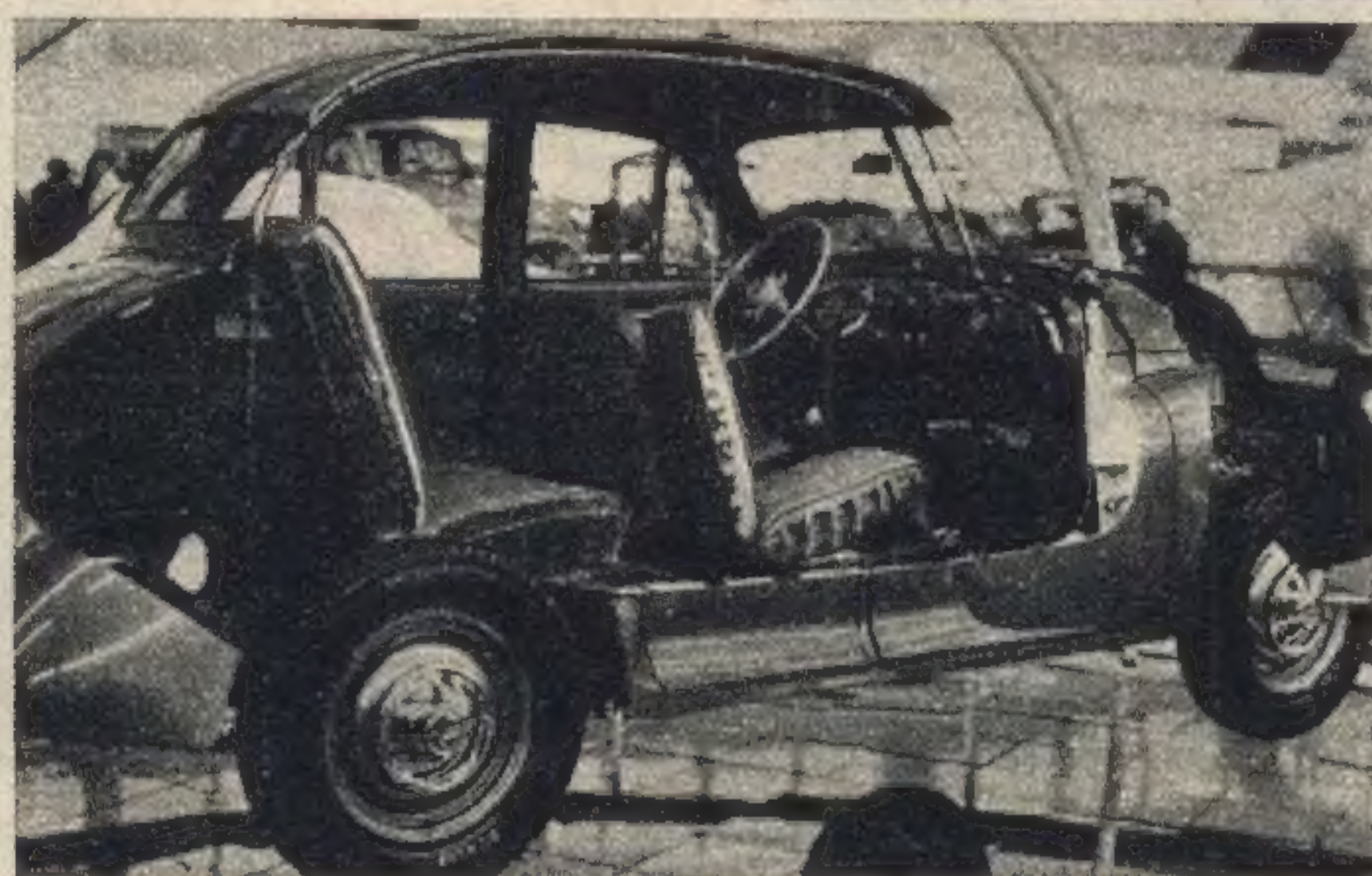
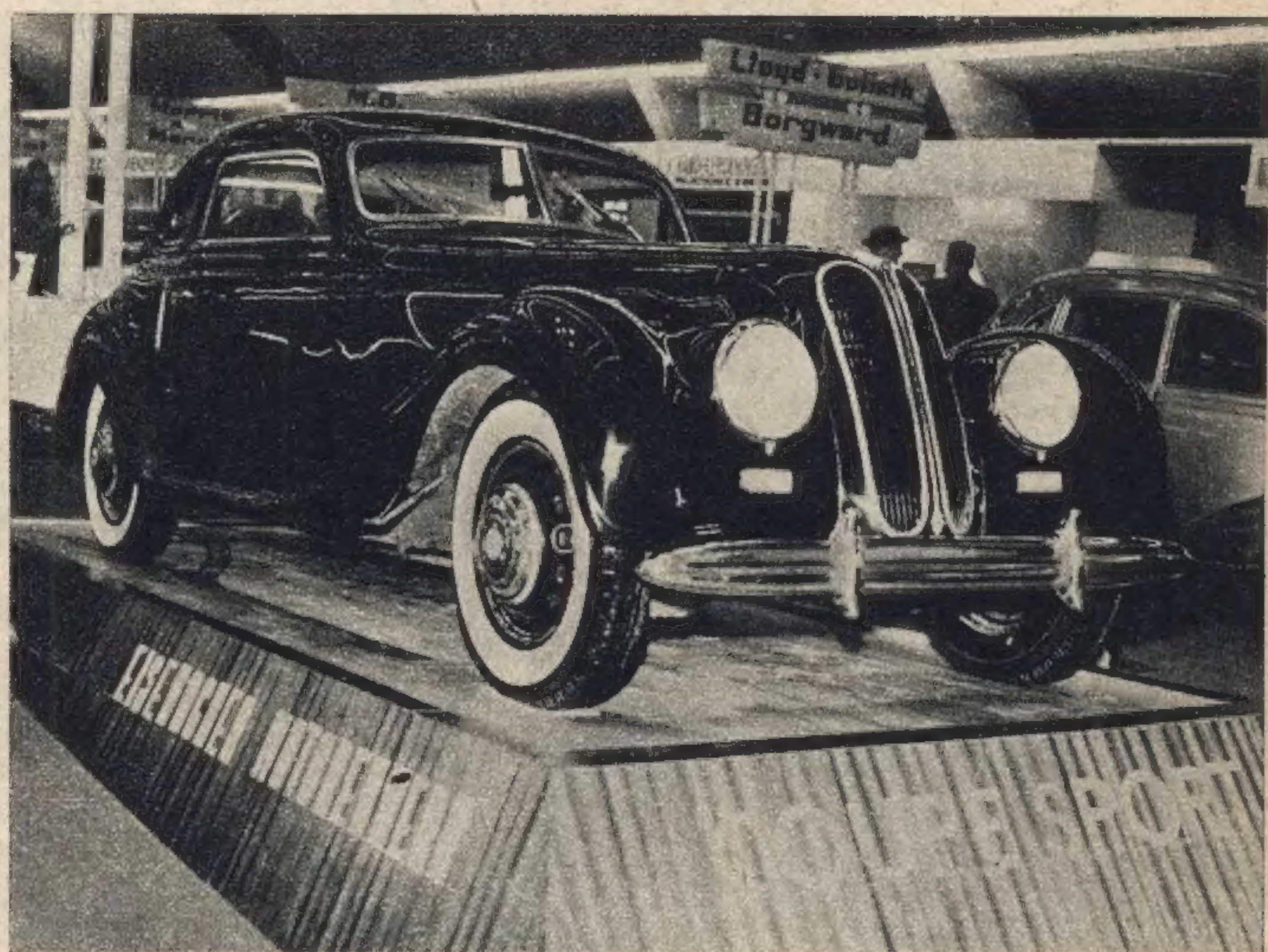
Bij deze wedstrijd krijg je de kans vertrouwd te worden gemaakt met de wegcode in een miniatuurstad. Verlenen daarbij hun medewerking: Touring Wegenhulp, de Brusselse politie, de mobiele compagnie van de Rijkswacht en de militaire politie, elk van deze diensten met zijn eigen materieel.

De wedstrijd wordt besloten op 13 Februari om 18 uur.

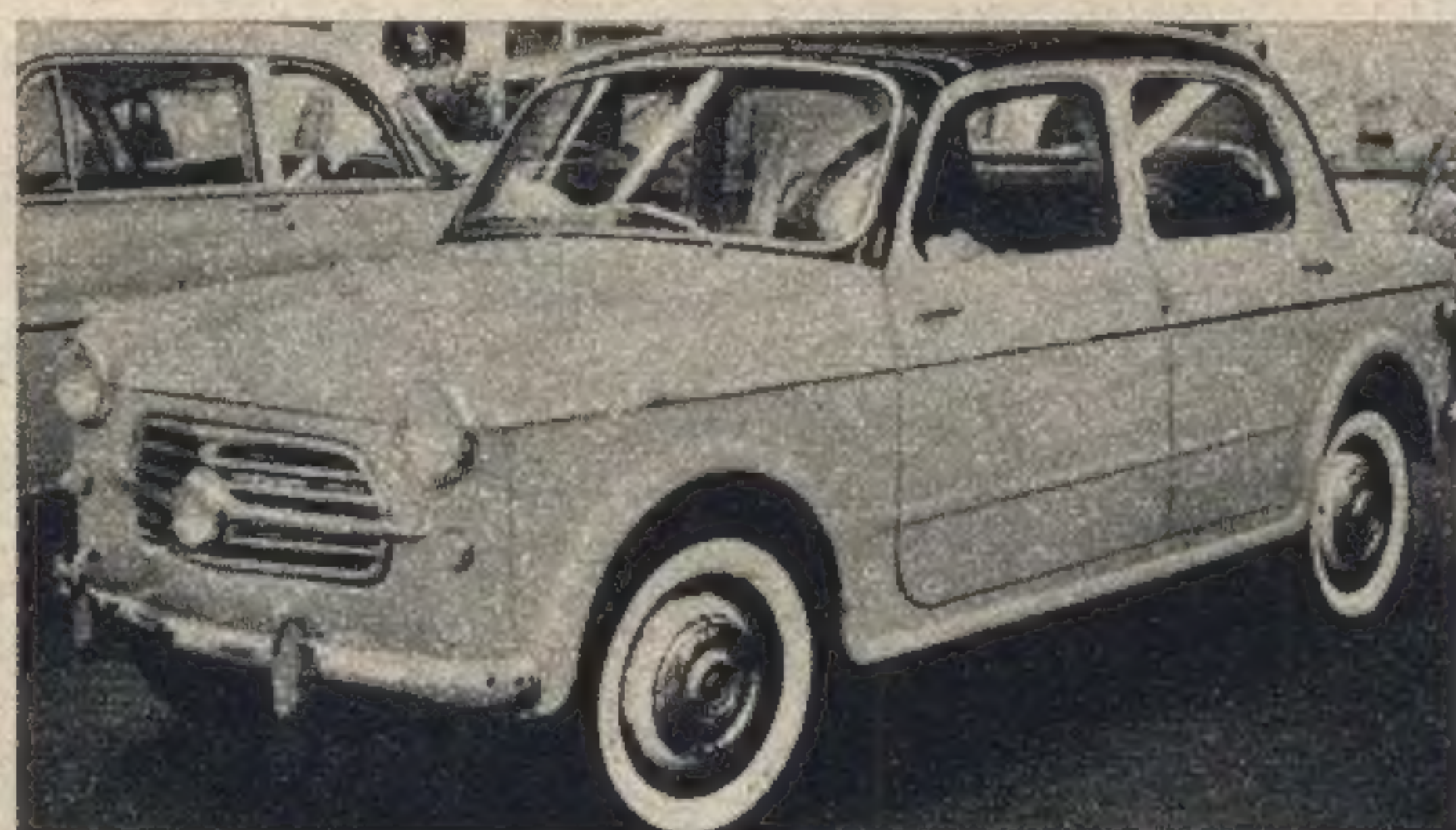
De uitslag en uitreiking van de prijzen zal Donderdag 18 Februari om 16 u. doorgaan in het Theesalon van het warenhuis « Les Grands Magasins de la Bourse » te Brussel.

**WORDT GOEDE CHAUFFEURS!
EN GEEN DOODRIJDERS!**

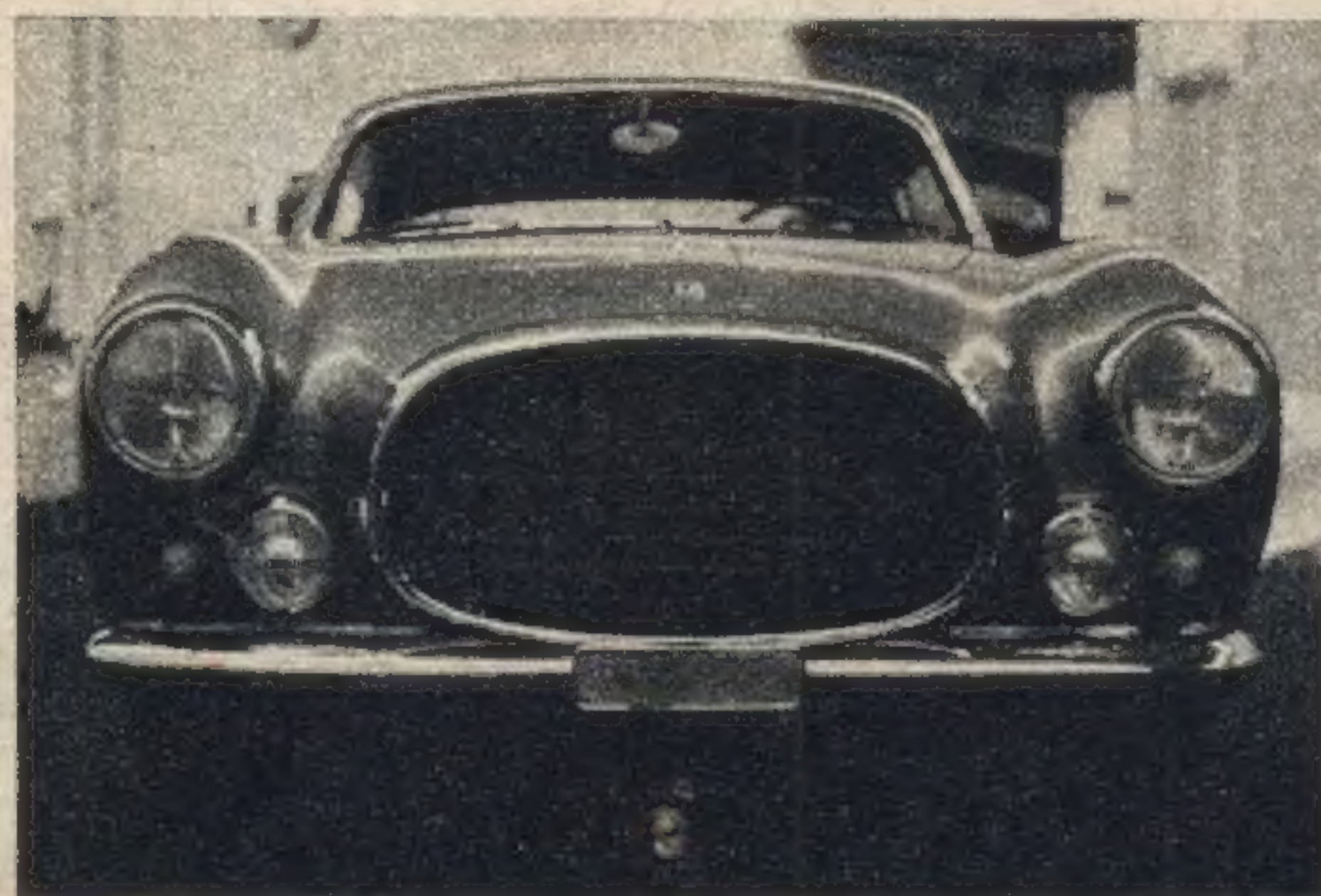
HET Brussels Autosalon kende zoals de vorige jaren weer een groot succes. Sinds de oorlog is het uitgegroeid tot het belangrijkste autosalon van Europa. De Amerikanen komen er bij voorkeur met hun nieuwe wagens voor de pinnen. Dit jaar waren het echter niet de Amerikanen, en evenmin de Duitsers, Fransen of Italianen die met de meeste nieuwigheden uitpakten, maar wel de Engelsen. Het salon van de moto's en bromfietsen oogstte ook veel beziens evenals het jeugdhokje dat onder Kuifje's hoede stond.

De wagen die niets te verbergen heeft. Zo zou men de hier in doorsnede getoonde Morris kunnen noemen. Deze ongewone presentatie had natuurlijk veel bekijks.

De Italianen brachten een nieuwe versie van hun Fiat 1100, namelijk het TV type, (dat niets gemeen heeft met de televisie). De letters TV zijn de afkorting van Turismo Veloce (sneltourisme). Men haalt hiermee de 120 km. per uur.

Deze moderne en peperdure sportwagen rijdt onder het embleem van het zwarte stijgerende paardje, van het op al renbanen welbekende merk Ferrari.

ALHOEWEL geen nieuw type, oogstte deze EMW « coupé sport » veel succes bij de autoliefhebbers, en wel om volgende redenen: de lijn is elegant, de constructie buitengewoon solied, de motor een van de beste tweelitermotoren die er bestaan, en de prijs van de wagen blijft nog binnen het bereik van de beurzen van normale weggebruikers, iets wat van weinige sportwagens mag gezegd.

Alle autoliefhebbers zouden zich wel eens in de plaats van deze dame, achter het stuur van deze Lanciarenwagen willen zetten, want het is de beroemde auto waarmee Fangio enkele maanden geleden de Panamerican heeft gewonnen.

De enige Belgische touringwagen van het salon was deze Miesse, van respectabele ouderdom, maar niettemin nog altijd fleurig. Men verwachtte zich aan een nieuwe Minerva. Maar dat wordt iets voor het volgend salon.

RACING CLUB VAN BRUSSEL
Stadion Drie Linden, Watermaal

GRATIS TOEGANGSBON

deze bon heb je recht op een gratis zitplaats in de overdekte E-tribune

DE NAJAVALLEI

DOOR HERGE

Een parelsnoer van ons 'thare' waarde, dat aan de Maharadja van Gopal toebehoort, wordt gestolen. De detective Désiré Bonceil werd met de opsporing belast.

